

Veto

nummer 20

15 februari 1999

Jaargang 25 - 1998-1999

afgifte : Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van
juni tot augustus)

België-Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

Middelpunt:
film in Leuven

p. 8-9

Trein Dillemans gemist?

p. 3

Sarah Chase dans
in het bos

p. 10

Slaagsijferheisa fnuikt mogelijkheid tot objektieve vergelijking

Verkeerd geïnterpreteerde slaagsijfers rechtgezet

De nieuwe manier die de KU Leuven hanteert om de slaagsijfers voor de eerste kandidaturen te berekenen, is geen onverdeelde sukses. Dat ze enkel de studenten meetelt "die aan een volledige eerste en/of tweede zittijd deelnamen" is daar niet vreemd aan: op die manier zien de cijfers er immers heel wat optimistischer uit dan de praktijk bewijst. Sijfermateriaal dat Veto aan diverse fakulteiten kon inkijken, duidt er opmerkelijk genoeg op dat de criteria "en/of" op heel wat plaatsen verkeerd geïnterpreteerd werden. Veto liet de cijfers door zes departementen herberekenen — met de criteria van de universiteit zelf — en kreeg steevast resultaten terug die gemiddeld niet minder dan vijftien procent lager lagen dan de officiële cijfers.

De dienst Studentenbeleid van de KU Leuven introduceerde de nieuwe berekeningswijze naar eigen zeggen omdat die de vergelijking met andere universiteiten, die dezelfde rekenwijze zouden hanteren, zou vergemakkelijken (zie Veto 19). Een eenvoudig telefoontje naar andere Vlaamse universiteiten toont evenwel aan dat daar allerminst dezelfde berekeningswijze wordt gehanteerd. Rudy De Potter van het studentensekretariaat aan de Gentse universiteit: "In Gent wordt dat slaagsijfer berekend op het aantal studenten dat zich gaat aanmelden voor de examens, een gebruik dat hier nog steeds verplicht is. Wat wij dus berekenen is het slaagsijfer op de studenten die door die aanmelding de intentie uitdrukken dat ze aan de examens willen deelnemen, wat dus niet automatisch betekent dat ze ook een volledige zittijd meedoen."

Hoog

Ook aan de inschrijvingsdienst van de Antwerpse Ufsia-universiteit valt men uit de lucht. Lionel Vandenberghe: "Hier worden de slaagsijfers al sinds jaar en dag berekend op basis van het aantal studenten dat zich inschrijft voor dat akademiajaar, wat volgens mij nog altijd de enige eerlijke manier van werken is. Je moet weten dat er altijd studenten zijn die zelfs na twee dagen afhaken, of zich inschrijven om kinderbijslag te genieten. Maar hoe dan ook vind ik de slaagsijfers van Leuven

verdacht hoog, het verbaast me enorm dat je daar met een gemiddelde van 72 procent zit."

Genoeg voor Veto om alvast de proef op de som te nemen en bij diverse departementen aan te kloppen om een tweede

praktijk heeft de berekening van de dienst Studentenbeleid enkel de studenten meegeld die een volledige eerste zittijd meededen en de studenten uit die groep die — in geval van een tweede zit — daar ook elk vak van aflegden. Eenvoudiger uitgedrukt:

verschillende varianten mogelijk." De "en/of"-formulering werd echter door heel wat belangstellenden — ook in de media en aan de universiteit — letterlijk opgevat. Daardoor leken de cijfers opvallend hoog, een niet onbelangrijke faktor in de werving

Toch niet op de voorpagina?

Wat een esthetisch plaatje kan verhullen. Op Valentijnsdag overijverig binnengedraaid door een Italiaanse rottweiler. De jeansbroek ging moeiteloos uit. Het geluid bedenkt u er zelf maar bij. Slùùùrnp.

(foto Ivan Put)

berekening te vragen. Daarbij legden we hen dezelfde criteria op als diegene die de KU Leuven gebruikte voor de officiële cijfers. Vreemd genoeg blijkt daarbij dat de slaagsijfers die Veto van de departementen in kwestie terugkreeg gemiddeld vijftien procent lager zijn dan wat de KU Leuven zelf naar de dekanen van de fakulteiten stuurde, cijfers die Veto vorige week publiceerde. Een avondje rekenwerk leverde als resultaat op dat de cijfers die de universiteit de wereld instuurde, niet de slaagsijfers op het aantal studenten dat deelnam aan een volledige eerste en/of tweede zittijd zijn, zoals wel op de lijst was vermeld. In de

enkel de studenten die al hun kansen waarnamen, werden meegeld. Studenten die wel een volledige eerste zit meededen maar niet slaagden en hun tweede zittijd niet of niet volledig aflegden, zijn dus blijkbaar ook uit de cijfers gevallen. Maar dat moest de lezer zelf uitsvissen. Koördinator Studentenbeleid Dirk Van Gerven: "Men zou dat inderdaad eventueel verkeerd kunnen begrijpen, nochtans zijn er op de Akademische Raad geen vragen geformuleerd over die cijfers. Voor de slaagsijfers zijn verschillende invalshoeken mogelijk, het hangt ervan af wat je in de noemer van die breuk plaatst, en daar zijn

van nieuwe studenten. Van Gerven: "Eventueel zou ik willen rechtzetten dat die korte formulering alleen die studenten meerekent die hun volle kansen waargenomen hebben." Toch iets anders dan wat men intuïtief ervaart als een slaagsijfer.

De groep studenten die door de KU Leuven dus als *quantité négligable* beschouwd wordt, wordt niet enkel nog groter, bij de manier waarop deze groep uit de boot valt zijn op zijn minst vragen te stellen. Niet alleen nam de pers de al te optimistische slaagsijfers over, maar ook werden aan de dekanen foutieve cijfers meege-deeld, cijfers die ze al dan niet op de infodagen konden voorleggen aan kandidaat-studenten. Toch werd ons door verschillende permanente onderwijscommissies bevestigd dat niet alle fakulteiten dit zullen doen, omdat ze de berekeningswijze waarbij alle ingeschreven studenten meegeld worden, nog steeds de eerlijkste vinden.

vervolg op p. 2

GROEP **T**

INGENIEURS MET VISIE

TECHNOLOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Vesalius • Vesaliusstraat 13 • 3000 Leuven • Telefoon 016/30 10 30 • Fax 016/30 10 40 • E-mail groep@groep.be

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekenmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Moraal

Blijkbaar achtte de Vetoredactie het noodzakelijk om in Veto 18 een ronduit walgeijk tekstje uit de oude doos te halen. Het betreft hier een zogenaamd 'satirisch' artikel over wijlen Moeder Theresa en de Paus. De reactie van Dillemans heeft niets te maken met een 'kneuterige moraal'. Een dosis satire, humor en zelfrelativering is gezond, maar dat schrijfsel is verre van grappig. De zin hiervan ontgaat me volledig. Het is ten eerste kwetsend voor de katholieke gemeenschap aan de universiteit. Het staat

blijkbaar nog steeds goed in bepaalde middens om met Kerk en geloof de spot te drijven. Zou Veto een artikel publiceren waarin met dezelfde ijver de profeet Mohammed in het belachelijke wordt getrokken? Waarschijnlijk niet, en als men het al zou durven, dan zou men snel beschuldigd worden van racisme en een gebrek aan eerbied voor andermans religie. Daarom zouden wij u willen vragen dergelijke laag-bij-de-grondse eksploten in de toekomst te vermijden en de geloofsovertuiging van iedereen te willen respecteren.

Filip De Cauwer, namens het KVHV

vrije tribune

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden: De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem. Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven. De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

buitenbaan

view liet de nieuwe sjef-sjef er geen twijfel over bestaan: "Ik wil geen tweede De Morgen maken. Bespaar me daar van." • Waarna de heer Vandermeersch zijn eerste ideeje uit zijn mouw schudde: een nieuwe weekendbijlage over mode, wijn en tuinen. Alleen de naam heeft hij niet uit De Morgen gepikt. In De Standaard heet 'Het Vrije Leven' voortaan 'De Wijde Wereld' • Allemaal samen: "Goe geprobeerd!" • Vanaf volgende week in De Standaard: een reeks rond een anonieme getuige over een netwerk van hooggeplaatsten dat verantwoordelijk is voor de aanslag op de Ilzertoren • Bij de CVP is men dan weer een netwerk van oude zakken op het spoor die allemaal hooggeplaatst willen worden op de lijst voor de Europese verkiezingen. • Wilfried Martens tegen Miet Smet tegen Johan Van Hecke tegen Mariame Thyssen tegen een pipo van de boerenbond tegen Raf Chanterie, en allemaal tesamen tegen voorzitter Marc Van Peel • Tsjeevennop: Het heeft 's nachts gesneeuwd en de volgende ochtend kijkt Dehaene door zijn raam. In de verse sneeuw in zijn voortuin staat met sierlijke letters in urine geschreven: "Dehaene, vette papzak". De premier kan er niet om lachen en laat onmiddellijk de Staatsveiligheid de daer opsporen. Al na een paar uur levert het urineonderzoek resultaat op. "Meneer de premier", zegt de man van de Staatsveiligheid. "We hebben de urine getest en ze is van Wilfried Martens." "Godverdomme", zegt Dehaene, "dat kost hem zijn kopplek bij de Europese verkiezingen." Waarop de Staatsveiligheid: "Jamaar, dat is nog niet alles. De pis is wel van Martens, maar het handschrift is van Miet Smet." • Ja, ze lachen daar wat of op het CVP-partijbureau. • Vervang de namen Dehaene, Martens en Smet door Verhofstadt, Verwiltghen en Neyts en je krijgt weer een heel ander verhaal.

Deze week niet in Veto:

Onze vrienden van 'De Standaard' hebben zichzelf op een nieuwe hoofdredakteur getrakteerd, de heer Peter Vandermeersch. • In zijn eerste interview liet de nieuwe sjef-sjef er geen twijfel over bestaan: "Ik wil geen tweede De Morgen maken. Bespaar me daar van." • Waarna de heer Vandermeersch zijn eerste ideeje uit zijn mouw schudde: een nieuwe weekendbijlage over mode, wijn en tuinen. Alleen de naam heeft hij niet uit De Morgen gepikt. In De Standaard heet 'Het Vrije Leven' voortaan 'De Wijde Wereld' • Allemaal samen: "Goe geprobeerd!" • Vanaf volgende week in De Standaard: een reeks rond een anonieme getuige over een netwerk van hooggeplaatsten dat verantwoordelijk is voor de aanslag op de Ilzertoren • Bij de CVP is men dan weer een netwerk van oude zakken op het spoor die allemaal hooggeplaatst willen worden op de lijst voor de Europese verkiezingen. • Wilfried Martens tegen Miet Smet tegen Johan Van Hecke tegen Mariame Thyssen tegen een pipo van de boerenbond tegen Raf Chanterie, en allemaal tesamen tegen voorzitter Marc Van Peel • Tsjeevennop: Het heeft 's nachts gesneeuwd en de volgende ochtend kijkt Dehaene door zijn raam. In de verse sneeuw in zijn voortuin staat met sierlijke letters in urine geschreven: "Dehaene, vette papzak". De premier kan er niet om lachen en laat onmiddellijk de Staatsveiligheid de daer opsporen. Al na een paar uur levert het urineonderzoek resultaat op. "Meneer de premier", zegt de man van de Staatsveiligheid. "We hebben de urine getest en ze is van Wilfried Martens." "Godverdomme", zegt Dehaene, "dat kost hem zijn kopplek bij de Europese verkiezingen." Waarop de Staatsveiligheid: "Jamaar, dat is nog niet alles. De pis is wel van Martens, maar het handschrift is van Miet Smet." • Ja, ze lachen daar wat of op het CVP-partijbureau. • Vervang de namen Dehaene, Martens en Smet door Verhofstadt, Verwiltghen en Neyts en je krijgt weer een heel ander verhaal.

Slaagsijfers

vervolg van p. 1

Dat de slaagsijfers op de infodagen een belangrijk aspect zijn geworden in de strijd om de gunst van de studenten is al lang geen geheim meer. Daar is immers ook de verklaring te zoeken voor de berekeningswijze van de slaagsijfers, die aan zowat elke universiteit anders verloopt. Op die manier wordt een objectieve vergelijking onmogelijk, en worden in de media vaak appels met peren vergeleken. Dat zegt ook diensthoofd Jan Adé van het ministerieel departement voor hoger onderwijs: "Over de gecontroleerde cijfers die we van alle Vlaamse universiteiten binnenkregen, kan ik nu nog niets zeggen, daarmee wachten we tot na afloop van 1999. Want het is wetenschappelijk niet verantwoord om daar nu al konklusies uit te trekken. Duidelijk is alvast dat er een behoefte bestaat aan een homogeen rekensysteem voor alle universiteiten". Dat bevestigt ons ook professor Van Gerven: "Ik zal er op de Vlaamse Interuniversitaire Raad op aandringen bij onze rektor om een homogeen systeem in te voeren voor alle universiteiten, dan is dat gesjacher voorbij." En de strijd van de concurrerende universiteiten om de gunst van de student? Van Gerven: "Dat zal er niet helemaal vreemd aan zijn. Aan de andere kant is het ook onredelijk om een aantal studenten mee te nemen waarvan je

vooraf weet dat ze toch afvallen."

Geen vuiltje aan de lucht, blijkbaar. Alle betrokken partijen, zowel aan de universiteiten als op het onderwijsministerie, laten immers uitschijnen dat zijzelf vragende partij zijn voor een homogene berekeningswijze. Vreemd dat men hier blijkbaar wel heiliger dan de paus is maar er aan de andere kant als de kippen bij is om elke objectieve vergelijking af te doen als "appelen met peren vergelijken".

De nieuwe berekeningswijze van de KU Leuven komt alvast neer op pure kmoeflage: niet alleen worden de slaagsijfers er positiever in voorgesteld dan ze in werkelijkheid zijn, bovendien zijn de interpretatie van de criteria en de berekening zelf op zijn minst erg dubbelzinnig te noemen. De vraag naar een homogeen en eerlijk systeem, waarbij alle studenten betrokken worden die zich inschrijven, duikt dan ook steeds meer op. Het kan niet dat de lage slaagsijfers verdoezeld worden door een deel van de studenten uit de statistieken te verwijderen via 'twijfelachtige en onredelijke berekeningsmethodes. Er is dus duidelijk nood aan een sijfer dat correspondeert met wat men intuïtief verstaat onder de term 'slaagsijfer'. Dat de schrik van de universiteiten voor de daling van het aantal studenten deze berekening gaat beïnvloeden en elke wetenschappelijke benadering van dit probleem op die manier a priori onmogelijk maakt, valt dan ook te betreuren.

Jeroen Lissens

berichten

Sociale Raad zoekt

Sociale Raad (Sora) is één van de geleidingen van Loko, de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. Sora houdt zich bezig met de demokratisering van het onderwijs: het bestrijden van sociale en culturele drempels die het studeren voor sommigen moeilijk of onmogelijk maken. Daarvoor hebben vertegenwoordigers van Sora zitting in medebeheersorganen van de universiteit. Sora zoekt studenten die nog enkele maanden als vertegenwoordiger hun steentje willen bijdragen. Er wordt gezocht naar iemand voor de Raad van Bestuur van Velo vzw en naar iemand voor de Raad voor Studentenvoorzieningen.

Wie interesse heeft voor één van deze functies, komt donderdag 18 februari vanaf

18.30 u naar de algemene vergadering van Sora, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Meer informatie is te verkrijgen bij Sora: 016/22.95.41 of 016/32.37.89 of via e-mail sora@sora.student.kuleuven.ac.be

KaSt op kot

Studententelevisie in de Alma's op een videoscherm, allemaal goed en wel maar hoe krijg je die informatie nu op je eigen computerscherm? Niet eens zo moeilijk, zo blijkt: al wat je nodig hebt is een Kotnet-aansluiting, een multimedia-pc die onder Windows draait en even tijd. Alle informatie staat op de website van CCTV: <http://www.kuleuven.ac.be/cctv>. Als je daar klikt op "software" kan je via een link het benodigde programma afladen, wat normaal slechts enkele seconden duurt. Meer uitleg staat heel duidelijk uitgelegd op dezelfde pagina. Meer info: peter.arien@cc.kuleuven.ac.be

kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 25, Nummer 20
15 februari 1999

Ver. uitg.: Benny Debruyne
Hoofdredactie: Jeroen Lissens
Redaktiesekretaris: Benny Debruyne

Redactie: Aernout 'Konfucius' Beke, Katrien 'Julia Kristeva' Darras, Bart 'Galileo Galilei' De Schrijver, Joost 'Democritus' Helsen, Sofie 'Sappho' Overstijns
Doka: Dirk 'Socrates' Bernard, Joost 'Paul Virilio' Helsen, David 'Jean-Paul Sartre' Maesen, Ivan 'Roland Barthes' Put, Elfriede 'Friedrich Hölderlin' Swin, Johan 'Jean Baudrillard' Wynants

Medewerkers: Davy 'Alain Finkielkraut' Coolen, Yves 'James Redfield' Dejaeghere, Philip 'Zeno' Lerut, Kristof 'Peter Sloterdijk' Messiaen, Stephan 'Cicero' Neeters, Jeroen 'Jean-François Lyotard' Peeters, Kris 'Alexander Gottlieb Baumgarten' Peeters, Patrick 'Jean-Jacques Rousseau' Reniers, Kamiel 'Hippolyte Taine' Vanhaerbeke, Poi 'Aristophanes' Verwilt, Tom 'Demosthenes' Van Wauwe
Layout en vormgeving: Aernout Imma-

nuel Kant' Beke, Dirk 'Immanuel Lévinas' Bernard, Katrien 'Jacques Derrida' Darras, Benny 'Martin Heidegger' Debruyne, Marie-Anne 'Kantippe' Dedeurwaerdere, Filip 'Ludwig Wittgenstein' De Keukeleere, Bart 'Herbert Marcuse' De Schrijver, Joost 'Thierry De Duve' Helsen, Jeroen 'Slavoj Zizek' Lissens, David 'Jacques Lacan' Maesen, Kristof 'Friedrich Nietzsche' Messiaen, Herman 'David Hum' Pauwels, Jeroen 'Georges Bataille' Peeters, Ivan 'Félix Guattari' Put, Ann 'Friedrich Hegel' Van De Moortel, Hans 'Gilles Deleuze' Vandenabeele, Tom 'Karl Marx' Van Wauwe, Eva 'Maurice Merleau-Ponty' Wittoox
Dtp: Dirk 'Arthur Schopenhauer' Bernard, Eva 'Arthur Danto' Wittoox
Spelling: Katrien 'Stuart Hall' Darras
Eindredactie: Katrien 'Niklas Luhmann' Darras, Kristof 'Walter Benjamin' Messiaen, Jeroen 'Michel Foucault' Lissens

Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr; buitenland: 700fr; steun vanaf 1000fr; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

van fifties tot seventies, van klassiek tot modern

Kringloopwinkel Spit, alles wat je kot nodig heeft

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD,...

OPENINGSUREN
dinsdag t/m vrijdag 10u-18u
zaterdag 10u-17u

Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo
016/26.09.21

Optimalisatie geoptimaliseerd

En a maandenlang overleg treedt VVS eindelijk met een standpunt naar buiten omtrent het tweede voortgangsrapport van ere-rector Dillemans. Het gaat om een replek op de blauwdruk voor een 'Optimalisering van het universitaire aanbod in Vlaanderen'. De tekstkommentaar valt uiteen in een onderwijskundig en een sociaal luik.

Maar het rommelt in VVS. Hieronder wordt enkel het gemeenschappelijk standpunt van de Gentse StudentenRaad (GSR) en de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) weergegeven. Naar verluidt zouden de studenten van de VUB hun standpunt — eigenlijk dat van de VUB — als minderheidstandpunt aan dat van Gent en Leuven willen hechten. Eigenaardig, en wel omdat deze laatste het standpunt van Brussel nog nooit te zien kregen.

Nog vóór hun eigenlijke commentaar steken de Vlaamse studenten een waar-schuwend vinger op naar alle verantwoordelijken voor het onderwijsbeleid. Het plan mag zeker niet worden aangewend voor besparingen in het hoger onderwijs. De door Dillemans gepromote nieuwe onderwijsvormen impliceren volgens de studenten zelfs een budgetverhoging. Verder laten de Vlaamse studenten ondubbelzinnig hun afkeur blijken voor de subtiel verwijzingen naar een studentenbeperking in het plan van de ere-rector. Dillemans stelt ook dat het probleem van de gebrekkige democratisering van het onderwijs buiten zijn bestek valt. Daar roepen de studenten zowel de minister als de ere-rector zelf op om hun verantwoordelijkheid alsnog op te nemen.

Niettemin geniet het uitgangspunt van het optimalisatieproject, het zogenaamde kwaliteitsbeginsel, geheel en al de goedkeuring van de studenten: "toegang voor elke Vlaming, met de nodige intellectuele bekwaamheid en motivatie, tot een universitaire onderwijs van kwaliteit in alle voor de samenleving relevant tot strategisch geachte studiedomeinen." Uitgesloten mogelijkheden hierbij zijn echter een studentenbeperking en de afschaffing van richtingen omdat ze plots niet meer strategisch of relevant zouden zijn.

Dillemans zelf ijvert er krampachtig voor om aan het begrip onderwijskwaliteit een "konkrete, operationele inhoud te geven". De Vlaamse studenten houden het liever bij een formeel begrip met een situatiegebonden en tijdelijk karakter. Een kwalitatieve opleiding is er dan een met duidelijke opleidingsdoelstellingen — in het secundair onderwijs eindtermen — die op de meest efficiënte manier worden gerealiseerd. De inhoud zelf worden dan op regelmatige basis en afhankelijk van de situatie in opleidingscommissies bijgesteld. De studenten werpen evenwel zelf de vraag op of formele kwaliteit ook inhoudelijk kwalitatief onderwijs garandeert.

Bewaking

De onderwijskwaliteit moet dus bewaakt worden. Nu gebeurt dit door middel van een visitatiesysteem, waarbij externe vakspecialisten de opleidingen doorlichten. Dat systeem moet echter uitgebreid worden. VVS ziet hier in het bijzonder ruimte voor een samenwerking met Wallonië. Vriendjespolitiek tussen universiteiten, ook internationaal, moet echter worden voorkomen. Dillemans stelt voor ook mensen uit het beroepsveld op te nemen. VVS hamert er echter op dat de kern van de visitatiecommissie onderwijskundig moet zijn. Voorts willen de Vlaamse studenten dat het visitatierapport volledig publiek wordt gemaakt. Bovendien is er nood aan een helder taalgebruik, zowel voor lof als voor kritiek. Ook moet onderzocht worden of

het onderwijs onderzoeksgerelateerd is, de basisdefinitie van universitaire onderwijs, aldus VVS.

Voor een ranking van de opleidingen op basis van de visitatierapporten, naar Amerikaans model, zijn de Vlaamse studenten dan weer niet te vinden. Is dat trouwens wel verenigbaar met Dillemans' perspectief van zwaartepuntvorming, waarbij dezelfde universitaire opleidingen in Vlaanderen elkaar moeten aanvullen? Bovendien loert hierbij het gevaar om de hoek dat overheidsfinanciering en inschrijvingsgeld aan die ranking wordt gekoppeld, zoals in de Verenigde Staten.

Wat betreft de benoemingen van docenten pleit VVS, net zoals bij de visitaties, voor eenzelfde evenwichtsoefening tussen onderwijs en onderzoek. De ere-rector zelf zou hierbij nog te veel de nadruk leggen op de onderzoekskapaciteiten. In dit kader hoort ook de regelmatige onderwijskundige vorming voor docenten thuis.

hogere mate af te romen voor onderwijs. De universiteit is immers eerst en vooral een onderwijs- en vormingsinstituut. Onderzoek moet daartoe bijdragen.

Grazen

Wat betreft Dillemans' schets van het universitaire landschap in Vlaanderen, onderstrepen de Vlaamse studenten met klem dat kwaliteit primeert. Regionale en ideologische argumenten verdienen hierbij geen aandacht. Dat dit niet zo vanzelfsprekend is, mag blijken uit het heftig verzet van de VUB vorig jaar. Ze laakte het grazen van het katholieke Leuven in haar eigen Brusselse tuin om met de KU Brussel één universitaire kompleks te vormen. VVS pleit in deze voor een verregaande symbiose, niet voor het opslokken van de kleine door de grote. Daarvoor bieden kleine kandidatuurinstellingen studenten te veel voordelen. Het binair stelsel universiteiten-hogescholen

Waar de ere-rector twintig procent buitenlandse profen wil inschakelen in het basiscurriculum, vindt VVS dit enkel gerechtvaardigd als men in België de gepaste docent niet vindt.

Wat niet in het minst aan optimalisatie toe is, is het studiepuntenstelsel, dat eigenlijk een controle dient te zijn op sluipende studiedrukverhoging. Nu zijn de ontsprongen van het systeem legio, en is de realiteitswaarde ervan soms ver te zoeken. VVS is dan ook, net als Dillemans, vragende partij om 'studeerbaarheid' als kwaliteitsindicator verder te ontwikkelen. De Vlaamse studenten voegen er eveneens 'verwerkbaarheid' bij. Gezien de kennisexplosie kan een docent het immers niet langer maken elk jaar een stuk aan zijn cursus toe te voegen. Volgens Dillemans moeten hoorcolleges dan ook gaandeweg plaats maken voor alternatieve werkvormen. Maar, zo waarschuwt VVS, ze mogen geen doel op zich worden, zoals vaak in het verleden het geval was.

VVS richt, net als de ere-rector, de blik ook op de toekomst. De vereniging vraagt aandacht voor de scheefgetrokken verhouding tussen een overvloed aan wetenschappelijke medewerkers en een gebrek aan benoemde docenten. Ze waarschuwt voor een sociaal bloedbad in het secundair onderwijs of een budgettair bloedbad voor de Vlaamse regering. Voorstel is dan ook om de gelden die door bedrijven voor onderzoek worden geleverd in

moet blijven bestaan, met elk hun benaderingswijze. Maar dat beide een richting met hetzelfde profiel aanbieden, kan volgens de Vlaamse studenten niet.

Ballon

Dillemans laat in de voorstelling van de curricula een ballonnetje op voor een zeer polyvalent 'propedeuse'-jaar met een semestersysteem. Indirect krijgen de eerstejaars zo semestereksamen. VVS vindt dat een verschuiving van de aanpassingsproblemen naar het tweede jaar. De vereniging pleit dan ook voor een betere studiebegeleiding. Voorts zijn de Vlaamse studenten niet principieel gekant tegen een creditsysteem in de tweede cyclus. Programma's worden persoonlijker, de keuzevrijheid groter en internationale uitwisselingen makkelijker organiseerbaar. Mogelijke nadelen zijn studieduurverlenging — zoals in Nederland — en al te grote individualisering. Een globale beoordeling van elke student verdient blijvende aandacht. De derde cyclus zouden de Vlaamse studenten liefst in de huidige toestand bewaren, als een aanvullend onderdeel. Bovendien is het nog maar de vraag of het beleid niet Europees zal gevoerd worden, zoals de Sorbonne-verklaring laat vermoeden. Daarin wordt een drie-vijf-acht-systeem voorgesteld (Bachelor, Master en PhD).

In zijn rapport heeft Dillemans het tenslotte ook over waardenvorming. VVS erkent

het belang hiervan. Maar hierbij moet volgens hen rekening worden gehouden met de cognitieve revolutie: de student is autonoom in zijn leerproces, de docent is begeleider van dat proces. Ten tweede moet in deze vorming, aldus VVS, ook de huidige gefragmenteerde samenleving worden weerspiegeld.

Juichen

VVS geeft echter niet enkel commentaar op onderwijskundige aspecten van het voortgangsrapport. Een hervorming van het universitaire landschap heeft volgens hen ook zijn sociale consequenties. Waar Dillemans beweert dat het buiten zijn bestek ligt, vinden de studenten dat hij er zich nogal makkelijk vanaf maakt. Dat hij pleit voor een positieve diskriminatie van de vrouw bij bevorderingen, juichen zij toe. Maar ze hekelten tegelijk de gezinsvriendelijke — en ongeschreven — regel dat academisch personeel minstens zestig uur per week moet presteven, althans om te kunnen promoveren.

Een belangrijk element van het universitaire onderwijs in de toekomst wordt volgens Dillemans de mobiliteit, zowel binnen Vlaanderen als in Europa. VVS stelt voor op

het nivo van fakulteiten te rationaliseren, en dat niet enkel op het vlak van opties en specialisaties binnen opleidingen zoals Dillemans voorstelt. Zo krijgt men minder volledige universiteiten, maar zijn ze wel volwaardiger. Noodzakelijke voorwaarde hiervoor is duidelijke informatie over wat zich waar bevindt. Binnen Europa stelt VVS een algemene mobiliteitsbeurs voor. Dillemans wil ook meer buitenlandse profen om de viertaligheid van de Vlaamse jeugd meer uit te buiten. Volgens VVS werkt dit echter drempelverhogend. Nu al kunnen keuzevakken in vreemde talen gevolgd worden.

Het heikelpunt bij uitstek ligt natuurlijk bij de financiën. VVS pleit in de eerste plaats voor een hogere subsidiering van de hogeschoolstudenten. Ook het door de betogingen alom bekende standpunt tegen de verhoging van de inschrijvingsgelden voor Voortgezette Akademische Opleidingen (VAO's) wordt nog eens benadrukt. Een dualisering van de maatschappij moet absoluut worden tegengegaan. Verder moeten niet-beroepsactieven zonder veel financiële problemen van permanente universitaire vorming kunnen genieten. Anders blijven ze uit de boot vallen. Studieleningen in een derde cyclus kunnen volgens VVS niet. Dit verhindert keuzevrijheid en laat de overheid een ekskuus minder voor studiefinanciering uit te geven.

Aernout Beke

Vijfhonderdduizend frank voor nieuwe Master

oorde de Master in European and International Taxation werd op de Akademische Raad van acht januari een inschrijvingsgeld van vijfhonderdduizend frank — het hoogste ooit door de universiteit gevraagd — goedgekeurd. Kringraad, de onderwijsgeleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko), reageert scherp.

Vermits het programma niet aangeboden wordt als een Voortgezette Akademische Opleiding (VAO), maar als post-akademische of Universitaire Permanente Vorming (UPV) valt het onder geen enkel geldend dekreet en is de universiteit vrij om dit inschrijvingsgeld te vragen. Het grote verschil tussen VAO's en UPV is het doel-publiek. Een VAO richt zich in eerste instantie op pas afgestudeerden, UPV daarentegen tot wie reeds enige beroepservaring heeft. Voor een VAO moet volgens het dekreet hetzelfde inschrijvingsgeld gevraagd worden als voor de basisopleiding — acht-tienduizend vijfhonderd frank — terwijl voor UPV geen dekreet bestaat.

De verhoogde inschrijvingsgelden houden de Leuvense Overkoepelende Kring-

organisatie (Loko) reeds een aantal jaren bezig, met als voorlopige hoogtepunten de nachtelijke bezetting van het rektorat vorig jaar en de daaropvolgende VAO-Parade. De aanzet was een nieuw artikel in het universiteitsdekreet, het dekreet dat het volledige onderwijs aan de universiteiten regelt. Dat artikel — een vervanging van een nog onduidelijker artikel in het dekreet-Coens — bepaalde dat VAO's met een normaal inschrijvingsgeld gefinancierd konden worden, maar liet ook toe voor een aantal Voortgezette Akademische Opleidingen een niet nader bepaald hoger inschrijvingsgeld te vragen.

De vervanging van het oorspronkelijk artikel was het resultaat van een door de Vereniging voor Vlaamse Studenten (VVS) ingespannen proces, waarbij de vernietiging van het artikel in kwestie werd geëist. VVS kreeg haar zin, maar daarmee verviel ook elke regeling op de financiering van de VAO's. De universiteiten waren vragende partij om zo snel mogelijk een nieuw, gelijkwaardig artikel in het dekreet te laten opnemen. Vorig jaar vroeg dan de KU Leuven de toelating om voor maximaal de helft van de VAO's een inschrijvingsgeld van ten hoogste driehonderdduizend frank te vragen. Met de hoger vermelde akties

van studentenzijde tot gevolg.

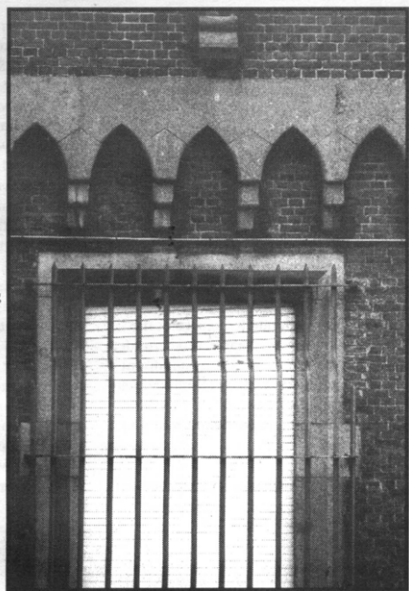
Reglementering

Dit jaar heeft de KU Leuven hetzelfde voorstel tot artikel opnieuw ingediend met als enige verschil de vraag of het hoogste inschrijvingsgeld tweehonderdduizend frank zou mogen bedragen. Juridisch gezien ligt daarmee de weg voor zo'n hoog inschrijvingsgeld open.

Het verbinden van de graad van Master aan een UPV-opleiding is allerminst gebruikelijk voor de KU Leuven, te meer omdat zij zelf aandringt op een strenge reglementering rond het gebruik van deze graad. Onlangs sprak de Vlaamse Interuniversitaire Raad (Vlir) nog af rond dit onderwerp iets te ondernemen. Tot op heden bestaat er echter nog geen regeling en is het voorstel van de universiteit perfect in de praktijk om te zetten.

Het gebruik maken van een dekreetal vakuüm heeft binnen Loko heel wat kwaad bloed gezet. Stephan Neetens, studentenvertegenwoordiger op AR: "Er is kwa doelpubliek voor deze Master, hoewel die onder UPV valt, geen enkel verschil met de Master in European Law, wel een VAO. De enige reden om deze Master toch onder UPV te rangschikken is de mogelijkheid een zeer hoog inschrijvingsgeld te vragen. Langs de andere kant wil men toch de benaming Master behouden; konsekwent is de universiteit hierin niet." De universitaire verantwoordelijken houden de boot af en wijzen op het volledig legale karakter van het geheel. Indien er echter binnenkort toch een Master-regeling uit de bus komt, zeggen zij onmiddellijk de nodige aanpassingen te zullen doen.

Over het programma zelf zijn de

(foto: Raar Parij)

studenten dan wel zeer te spreken. Het is een éénjarige, modulair opgebouwde opleiding. Het academiejaar wordt opgedeeld in een aantal blokken waar men intensief les krijgt over één bepaald thema. Veel aandacht wordt hierbij gegeven aan het discussiëren en schrijven rond het thema. Er wordt immers gesteld dat studenten die inschrijven voor deze Master meer belang hebben bij redeneren dan bij bijkomende kennis. Het programma wordt verder elk jaar in functie van de studenten aangepast. Enkel de dubieuze houding van de universiteit inzake het inschrijvingsgeld, en de Master-titel werpen een schaduw op dit nieuwe programma.

Poi Verwilt

Nieuwe opleidingen

Op vrijdag acht januari kwam de Akademische Raad (AR) bijeen. Het hoogste beslissingsorgaan van deze universiteit, waarin naast de rektor, de vice-rektoren en de dekanen ook vertegenwoordigers van de studenten en de assistenten zitting hebben, besliste vanaf volgend academiejaar vier nieuwe opleidingen in te richten.

Over twee van de vier voorstellen — onder andere de oprichting van een basisopleiding Biomedische Wetenschappen aan de Fakulteit Geneeskunde — waren de studenten min of meer te spreken (zie kader 'KU Leuven stelt nieuwe richtingen voor').

Voor de Master in European and International Taxation zal echter een inschrijvingsgeld van vijfhonderdduizend frank worden gevraagd. Dit zeer tot onvrede van de studenten, die in 'Vijfhonderdduizend frank voor nieuwe Master' hun verontwaardiging uiten. Ook bij de inrichting van een opleiding Geschiedenis optie Filosofie aan de Kulak hebben de studenten bedenken. Het artikel 'KU Leuven treedt voortgangsrapport Dillemans met voeten' vertelt waarom.

(km)

Finales Interfakultaire Beker opmaat voor Lisst

Heverlee ontvangt Leuvense spelen

Afgelopen week werd het gros van de finales gespeeld van de Interfakultaire Bekerkompetities (IFB). De winnaars ervan krijgen een ticket voor het Leuvense Internationaal Studenten Sport Tornado (Lisst) dat Sportraad — een geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie — tussen twee-entwintig en zesentwintig februari nu al voor de zestiende keer organiseert.

De finales in het veldvoetbal — meervoud want voor het eerst is er ook een dames-kompetitie waarin Germania de finale

speelt tegen Thomas Morus — werden omwille van de besneeuwde velden verplaatst naar woensdag zeventien februari. Bij de mannen spelen Apollon — de kring van de fakulteit Lichamelijke Opvoeding en Kine — en Camilo Torres de finale, een heruitgave van de eindstrijd van afgelopen jaar. De sportieve renaissance van Torres de afgelopen twee jaar — vorig jaar gingen ze pas in de halve finale van het Lisst de boot in tegen Porto — is dan wel een verrassing, maar wijst toch op een duidelijke tendens. Het valt namelijk op dat de residenties steeds sterker uit de hoek komen. Kenners wijten dat aan het feit dat het op een resi-

dentie gemakkelijker is om mensen te verzamelen om te trainen en te spelen, terwijl dat voor de kringen een veel moeilijker karwei is. De pedaploegen zijn op die manier beter op elkaar ingespeeld dan de doorsnee kringploeg. Al hangt veel af van de organisatie die in de kring zelf op het getouw gezet wordt. Zo zocht Medica sponsoring, ondermeer voor hun uitrusting, en verzamelden ze een kern van ongeveer twintig voetballers met provinciale ervaring. In de finale — aangemoedigd door zowat tweehonderd supporters — moesten ze evenwel de duimen leggen voor Apollon. De omstandigheden speelden zeker niet in hun voordeel. Medica domineerde wel, maar Apollon scoorde uit een vrij-schop en verdedigde die voorsprong. Bovendien viel ook nog eens de verlichting uit, waardoor de scheidsrechter de wedstrijd vroeger beëindigde.

Blikte

De vaandeldrager van de pedaploegen is zonder twijfel Thomas Morus. Afgelopen woensdag wonnen ze beide mini-voetbal-finales. De damesploeg blikte Cité in met een forfaitaire score — zie kader voor alle uitslagen. De speelsters van Thomas hadden over het algemeen een betere techniek. Eenmaal op voorsprong maakten ze gebruik van de aanvallende intenties van de tegenstrever om met snelle counters de score stelselmatig op te drijven. Bij de mannenfinale was er meer spanning, al kon ook

daar Thomas de wedstrijd al kontrolerend uitspelen. Thomas was sneller in de combinatie en schermde het doel bij de Apollonische aanvallen goed af zodat die minder kansen konden creëren.

Beide finalisten van de interfakultaire bekerekompetities mogen de Leuvense kluieren verdedigen in het Lisst. Zo'n vierhonderd buitenlandse sporters — van Zweden tot Portugal — worden op maandag 22 februari op een heuse openingshow vergast. In de loop der jaren heeft het Lisst een uitstekende reputatie opgebouwd, zodat het spelniveau behoorlijk hoog ligt. Het Lisst wil evenwel meer zijn dan een louter sportieve ontmoeting. In de loop van volgende week worden tal van activiteiten georganiseerd — zo zijn er op dinsdag- woensdag- en donderdagavond respectievelijk een kroegtocht, een kwis en een fuif. De buitenlanders slapen allemaal op studentenkamers — kandidaten mogen zich nog altijd melden — zodat een direct contact mogelijk is en internationale (reis)kontakten kunnen gesmeed worden.

Benny Debruyne, mmy Patrick Reniers, Kamiel Vanhaverbeke en Philip Lerut

Studenten die van 22 tot 26 februari nog een slaapplek hebben voor een buitenlandse student, kunnen nog altijd contact opnemen met het Sportraad-sekretariaat in sporthal De Nayer, tel: 25.46.99. Ondermeer een t-shirt en gratis toegang op de Lisst-TD zijn dan je deel. Verdere info op de Sportraadsite: <http://www.spora.student.kuleuven.ac.be>

(foto: Joost Heisen)

Kulak richt nieuwe opleiding 'Geschiedenis optie Filosofie' in

KU Leuven treedt voortgangsrapport Dillemans met voeten

De Akademische Raad van acht februari keurde de inrichting van een opleiding Geschiedenis optie Filosofie aan de Kulak goed. Vanaf volgend academiejaar zullen studenten die zich inschrijven voor de eerste kandidatuur Geschiedenis aan de kampus Kortrijk een keuze moeten maken tussen de optie Geschiedenis en de optie Filosofie.

Een drastische herschikking van het programma Geschiedenis zal aan de Kulak leiden tot een integratie van de opleidingen Geschiedenis en Filosofie. Filosofie zal aan de Kulak immers bevoren — lees: voorlopig niet langer ingericht — worden, ten gevolge van de onderhandelingen tussen rektoren en minister van onderwijs in het kader van het eerste voortgangsrapport Dillemans, dat het universitair aanbod wil optimaliseren. Globaal komt het erop neer dat Geschiedenis — op één vak na, vrij te kiezen door de student — zijn zes algemeen vormende socio-kulturele vakken inlevert en sterk schrapt in zijn methoden- en vaardighedenonderwijs. De vrijgekomen ruimte wordt opgevuld met een extra aantal filosofische basisvakken. De Kortrijkse kandidaten in de Geschiedenis zullen, onder een beperkt aantal voorwaarden, in Leuven de licenties Geschiedenis of Filosofie kunnen aanvatten.

De inrichting van de opleiding 'Geschiedenis optie Filosofie' aan de Kulak vloekt onrechtstreeks voort uit onderhandelingen over het eerste voortgangsrapport van ere-rector Dillemans. Die leidde tot een politieke besluitvorming die begin april vorig jaar werd bekendgemaakt en die ondermeer een eerste reeks beperkte rationalisaties opleverde. Zo was onder andere overeengekomen dat de opleidingen Filosofie aan de Katholieke Universiteit Brussel (KUB) en de Kulak — allebei erg dun bevolkt — bevoren zouden worden. Zo kwamen de afgelopen drie academiejaren respectievelijk slechts vijf, vijf en drie studenten opdagen voor de eerste kandidatuur Filosofie aan de Kulak. Probleem was vooral dat de bezetting van Filosofie aan KUB en Kulak echter weinig tot geen extra financiële ademruimte zou opleveren, terwijl dat toch de achterliggende logica

van de optimalisatie en rationalisatie was. Het betrokken personeel moet immers sowieso aan de KUB en de Kulak blijven om filosofische vakken te doceren in de andere kandidatuuropleidingen. Sommigen noemden deze mini-rationalisaties dan ook politieke spelletjes.

informeerde de KUB bij de Leuvense permanente onderwijscommissie (POK) Geschiedenis of de doorstroming naar de licenties voor problemen zou zorgen. En de POK Geschiedenis stemde in met de mogelijke komst van kandidaten in de 'Geschiedenis optie Filosofie'.

Trein-Dillemans gemist?

(foto Ivan Put)

Het was de KUB die de bal aan het rollen bracht. Om haar huisfilosofen toch nog enige voeling te laten behouden met een eigen studentenpubliek — weliswaar een klein publiek, en grotendeels in hoorcolleges die gemeenschappelijk zijn met andere opleidingen — werkte zij een optie Filosofie binnen de opleiding Geschiedenis uit. Aangezien een meerderheid van de KUB-kandidaten in de Geschiedenis nog steeds doorstromen naar de KU Leuven,

Vervolgens werd binnen de KU Leuven de vraag gesteld of men voor Filosofie aan de Kulak geen gelijkaardige regeling kon uitwerken. Bevreemdend is dat tot vandaag zowel de Kulak als het Leuvense Hoger Instituut voor Wijsbegeerte als Geschiedenis beweren dat geen van hen vragende partij was. Vast staat wel dat de POK Geschiedenis bij de aanvang van dit academiejaar zo'n optie aan de Kulak niet zag zitten. Zij vreesde een verarming van de kandidaats-

opleiding Geschiedenis aan de Kulak en de mogelijke aflevering van niet-volwaardige historici. In de loop van het academiejaar wijzigden de geesten bij Geschiedenis zich echter ingrijpend. Op de POK van januari aanvaardde een meerderheid de 'inbreiding' van de opleiding Geschiedenis aan de Kulak met een optie Filosofie. Een commissie werkte een programmavoorstel uit. Ondanks het protest van de studenten werd de nieuwe optie op dertig januari aan een tiental geïnteresseerde laatstejaars voorgesteld op de infodag van de Kulak.

De studenten blijven gekant tegen de opleiding 'Geschiedenis optie Filosofie' en kregen daarom de vraag te horen of ze zich daarmee geen conservatieve houding aanmeten. Poi Verwilt voorzitter van Kring-

KU Leuven stelt nieuwe richtingen voor

Twee van de vier door de Akademische Raad op acht januari voorgestelde nieuwe richtingen vallen bij de studentenverteenwoordigers in goede aarde. De eerste opleiding waar de studenten achter staan, is de voortgezette opleiding Aanvullende Studies van Culturen en Ontwikkeling bij het departement Sociale en Kulturele Antropologie. Een nobel opzet: De interdisciplinaire en interkulturele deskundigheid verhogen van universiteitsdieners die zich voorbereiden op beleids- en onderwijsstaken binnen de interkulturele ontwikkelingssectoren. Een zeer goed uitgebouwd programma, een laag inschrijvingsgeld en internationale allures.

De tweede, en waarschijnlijk belangrijkste nieuwe richting, is de basisopleiding Biomedische Wetenschappen aan de fakulteit Geneeskunde. Dekretaal gezien kan er geen nieuwe basisopleiding ingericht worden aan een universiteit, tenzij deze instelling een andere opleiding schrapt. De fakulteit Geneeskunde offert dan ook de opleiding Voeding- en dieetleer op, wegens sukses beperkt. Aan de Kulak worden de kandidaturen van de Biomedische Wetenschappen ingericht, ten nadele van de kandidatuuropleiding Latijn-Grieks. Heel erg is dat niet; de richting bestond nog, maar werd niet meer onderwezen. De opleiding Biomedische Wetenschappen wordt nu reeds aangeboden aan de Universiteit Antwerpen (UIA) en aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB). In Antwerpen gaat het om de kandidaturen van het vak, alsook twee licentiaatopleidingen: Biologie, richting menselijke biologie, en Biochemie, richting medische biochemie. Aan de VUB wordt het hele curriculum Biomedische Wetenschappen aangeboden. In beide universiteiten wordt er gretig leentje buur gespeeld bij reeds bestaande opleidingen (vooral in de kandidaturen aan de UIA), terwijl de KU Leuven een lovenswaardige poging heeft ondernomen om zoveel mogelijk nieuwe vakken aan te bieden. Het oprichten van de opleiding op dit moment is geen verrassing. Hoewel officieel het tekort aan geneeskunde-eigen onderzoekers als voornaamste oprichtingsreden wordt gegeven, is het overduidelijk dat ook hier de strijd om de student speelt. Een opleiding Biomedische Wetenschappen blijkt veel sukses te hebben aan de UIA, dus gaat de KU Leuven gretig mee-eten uit deze vrij nieuwe ruif studenten. Deze nieuwe opleiding is ook een uitstekende manier om de studenten die de toelatingsproef arts niet overleefden binnen de fakulteit Geneeskunde te houden en hen eventueel na een jaar opnieuw te laten deelnemen. De opleiding houdt kwa aard en benadering het midden tussen bio-ingenieur, farmacie en geneeskunde. In de eerste kandidatuur worden de wetenschappelijke basisvakken scheikunde, wiskunde en natuurkunde aangeboden naast anatomie, selbiologie en een filosofisch vak. In de tweede kandidatuur wordt er voor natuurkunde en scheikunde een tweede deel voorzien, naast een aantal vakken die verderbouwen op selbiologie, zoals genetica, microbiologie en ontwikkelingsbiologie. Verder komen nog biochemie, en immunologie aan bod. Deze weg wordt verder bewandeld in de licenties. Steeds theoretische vakken met geneeskundige inslag, vergezeld van een niet te versmaden hoeveelheid werkingen en practica. In die licenties wordt naast een truncus communis ook de mogelijkheid geboden uit drie deelgebieden één keuzevak op te nemen, zodat de vorming uiteindelijk vrij breed blijft, maar er toch een persoonlijk programma samengesteld kan worden. Dit laatste is misschien een punt waar kritiek op kan geuit worden. De opleiding mist momenteel nog een duidelijk eindprofiel, omdat ze tot op het einde vrij algemeen blijft. Ongetwijfeld kunnen hier in de toekomst nog verbeteringen aangebracht worden.

(pv)

raad, de onderwijsgeleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko): "Ten eerste betekent de optie Filosofie de uitverkoop van de kandidaatsopleiding Geschiedenis aan de Kulak: er zullen kandidaten afstuderen die de brede socio-kulturele vorming van de opleiding Geschiedenis gemist hebben en die bovendien een beperkt methoden- en historische vaardighedenonderwijs zullen hebben genoten. Deze studenten zullen bij voorbaat uitgesloten zijn van een aantal opties in de licenties, waaronder de zeer belangrijke socio-economische. Ten tweede zullen er niet-volwaardige historici kunnen afstuderen, die geen inleiding in de economie, sociologie en geografie gehad hebben. Dit terwijl de visitatiecommissie Geschiedenis er in 1995 nog op aandrong net de algemeen vormende komponent met onder andere een vak psychologie uit te breiden."

Operatie

Bovendien beklagt Kringraad zich erover dat het hier niet gaat om een organisch gegroeide beleidsoptie die vertrekt vanuit een verworven onderzoeksexpertise of vanuit een maatschappelijke vraag. De operatie in navolging van de KUB is ten slotte een louter ad hoc-regeling, een troostprijs voor de Kulak-filosofen, die post factum ingekleed en vergoelijk wordt. Ook kan de vraag gesteld worden wat dit betekent voor de optimalisatieoperatie Dillemans. De KU Leuven is vrijwillig in die logica ingestapt en heeft tegenover haar eigen ererector, de minister en de andere Vlaamse universiteiten een aantal verantwoordelijkheden opgenomen. Bij de eerst mogelijke gelegenheid ondergraaft ze evenwel dat engagement en holt zo zelfs de mini-rationalisaties uit. Vraag is alvast hoe de grotere dossiers binnen deze context behandeld zullen worden.

Stephan Neetens

Bloed in de leeuwenkooi

In de jaren tachtig en negentig sneuvelen binnen de faculteit Letteren om financiële redenen drie opleidingen: byzantinistiek, indiranistiek en vroege kristelijke oosten. De voorbije maanden leken ook voor arabistiek, islamkunde en semitistiek — de studie van het hebreuws, het aramees en het ugaritisch — de doodsklokken te gaan luiden.

Het recente visitatierapport Oosterse Studies was immers niet mals voor de opleiding Arabistiek en Islamkunde. Zonder gevoelige uitbreiding van de huidige perso-

internationale uithangborden — zou zonder autonome studie van de bijbetalen Hebreuws en Aramees sterk aan wetenschappelijk nivo inboeten. De band tussen onderzoek en onderwijs, waaraan de universiteiten hun eigenheid ontleen, zou dan voor een stuk verdwijnen. Daarom trok professor Willy Evenepoel, dekaan van de faculteit Letteren, met de bedelstaf richting Akademische Raad om een tijdelijke centrale financiering voor semitistiek aan te vragen. semitistiek — algemeen-kultureel wel erg belangrijk, maar dus geen publiekstrekker — is in essentie een interfacultaire richting en het zou volgens die redenering niet eerlijk zijn om de faculteit Letteren alleen

kleine richting. Zouden KU Leuven en RUG dan niet beter samen dergelijke opleidingen organiseren en docenten uitwisselen? Tien jaar geleden dokterde de Commissie Cloet een langetermijnvisie uit voor de studie van het Oude Nabije Oosten in Vlaanderen. Op dat ogenblik boden KU Leuven en RUG allebei apart egyptologie, assyriologie en semitistiek aan. Leuven en Gent kwamen toen overeen dat Gent gaandeweg egyptologie zou afbouwen en dat Leuven op termijn assyriologie zou laten uitdoven. Semitistiek zou aan beide uniëfs behouden blijven. Vorig jaar herbevestigden RUG en KU Leuven de gemaakte afspraken.

En arabistiek? Bij de voorbereiding van het Plan Dillemans streefden sommigen naar concentratie van de 'kleine letteren' — Oude nabije oosten (assyriologie, egyptologie, semitistiek), arabistiek en islamkunde, Oost-Europese talen en kulturen, sinologie en japanologie —, en naar inter-universitaire samenwerking. De RUG, zo hoopten sommigen toen, zou de opleiding Oost-Europese talen en kulturen (slavistiek) opdoeken, de KU Leuven zou arabistiek en islamkunde opgeven. De RUG benoemde echter katterap een nieuwe docent binnen slavistiek, om duidelijk te maken dat het Slavistiek niet zou opgeven, en de KU Leuven is niet zinnens eenzijdig arabistiek op te geven. Geen gentleman's agreement dus. Dekaan Evenepoel en zijn Gentse collega zijn het allebei eens met de basisprincipes van Dillemans's rationalisatieplan, maar uiteenlopende belangen staan de praktische uitvoering ervan dus in de weg.

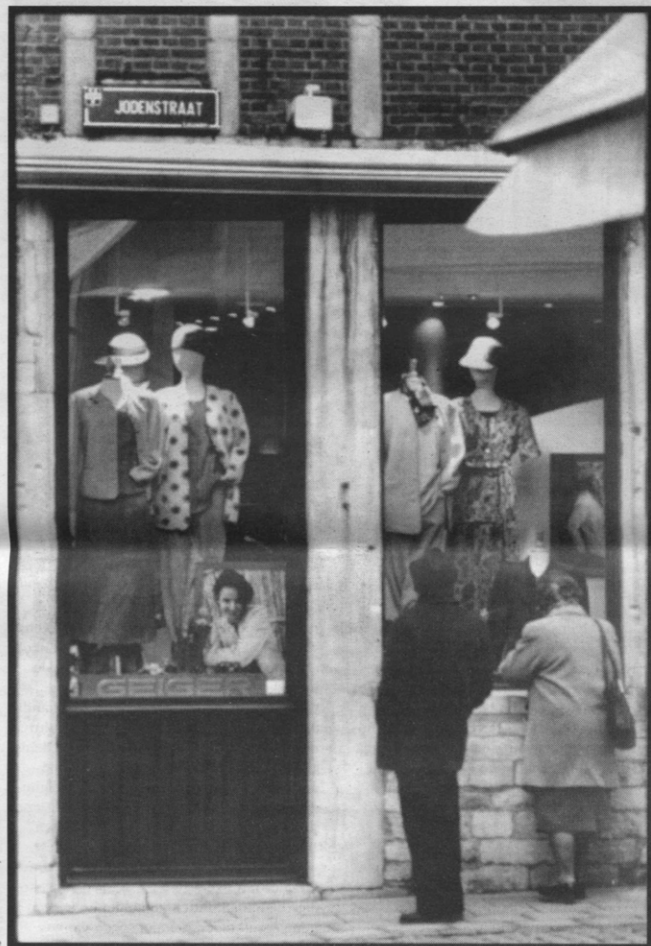
Een dubbel aanbod van de betreffende richtingen in Vlaanderen heeft echter ook voordelen, vooral wanneer ze complementair zijn. Waar arabistiek aan de KU Leuven

in de richting van een multidisciplinaire area-study met veel aandacht voor het recht, de economie, de politiek en de instellingen in een Islamitische kontekst lijkt te evolueren, zou het aksent aan de RUG meer op de Arabische talen liggen. Op een dergelijke verdeling van de zwaartepunten dringt alvast het Plan Dillemans aan. Al staat de Nieuwe Universitaire Kultuur nog in de kinderschoenen.

Boreling

De Akademische Raad ging in op de vraag van dekaan Evenepoel en kende semitistiek de gevraagde twee rekeneenheden toe. De afstudeerrichting semitistiek verhuist wel van faculteit. Voortaan drukt Godgeleerdheid de boreling aan haar boezem. Aan het programma voor de studenten zou dit niks substantieels veranderen. Wanneer door het opdoeken van de afstudeerrichting assyriologie — over goed tien jaar, wanneer de titularis op emeritaat gaat — twee rekeneenheden binnen Letteren vrijkomen, keert amestistiek wellicht in de schoot van de faculteit Letteren terug. Een waarnemer duidt de motivatie voor de overheveling van amestistiek naar Godgeleerdheid: "De Akademische Raad weet dat twee rekeneenheden aan Letteren geven gelijkstaat met een stuk bloedend vlees in een leeuwenkooi werpen. Ze zouden er mekaar voor in stukken scheuren." Dekaan Evenepoel ontkent formeel dat binnen Letteren een stille strijd gaande zou zijn tussen de 'kleine letteren' enerzijds en de grotere departementen zoals linguïstiek anderzijds, die de kleine letteren liever kwijt dan rijk zouden zijn, om zelf te kunnen uitbreiden. Volgens Kringraad werd semitistiek naar Theologie overgeheveld, omdat de andere faculteiten extra rekeneenheden voor Theologie makkelijker verteren dan centrale ondersteuning voor Letteren.

Kristof Messiaen

(foto Ivan Put)

neelsbezetting — één titularis en één praktijklektor — kon de richting geen aanvaardbaar nivo bereiken. Gezien het belang van de islam in de eenentwintigste eeuw op zowel nationaal als mondiaal vlak besloot de KU Leuven de studie van de islam en de Arabische taal, cultuur en politiek-economische achtergrond te verstevigen. Binnen de faculteit Letteren is er echter geen geld voor een extra prof. Of toch, de titularis van de opleiding Semitistiek gaat volgend jaar op emeritaat. De vrijkomende rekeneenheden waarmee die betaald werd — ieder lid van het Zelfstandig Akademisch Personeel (ZAP) vertegenwoordigt grosso modo twee rekeneenheden — verhuizen dan naar arabistiek en islamkunde.

En de richting semitistiek zelf? Want al loopt het studentenpubliek niet storm voor semitistiek als studierichting, de richting levert zowel voor de faculteit Godgeleerdheid als voor politieke wetenschappen, geschiedenis, Internationale Betrekkingen en het Instituut voor Levende Talen (ILT) vele keuzevakken. Vooral de eksege van de Hellige Schrift aan de faculteit Godgeleerdheid — vanouds één van Leuven's

voor de kosten te laten opdraaien. Doordat binnen het huidige financieringsbestel de verstrekte middelen recht evenredig zijn met het aantal studenten in een richting, vormen kleine afstudeerrichtingen voor een faculteit sowieso een zware financiële belasting.

De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) steunde bij monde van Kringraad — Loko's onderwijsgeleding — Evenepoel's vraag. Volgens Kringraad zou de opschorting van semitistiek een stap verder betekenen in het proces waarin de KU Leuven geleidelijk de zogenaamde 'kleine letteren' opgeeft en het Vlaamse monopolie daarop in handen geeft van de Universiteit Gent (RUG).

En het Plan Dillemans voor de rationalisering van het opleidingsaanbod dan? Richtingen die door een visitatiecommissie negatief worden beoordeeld, waarvoor de studenten niet storm lopen én die elders in Vlaanderen op een hoger nivo worden onderricht, moeten volgens dat plan sneuvelen. De uniëfs die de richting wel aanbieden, kunnen die dan uitbouwen. Arabistiek is een kleine richting, semitistiek een erg

JOBWEEK '99

Wil je op een informele manier persoonlijk contact leggen met personeelsverantwoordelijken van toonaangevende ondernemingen? Kom dan op 22 februari 1999 naar de Rechtsfaculteit van de K.U.Leuven. Van 13u30 tot 19u00 vind je er infostands van volgende vooraanstaande bedrijven:

- Arthur Andersen
- Bank J. Van Breda & Co
- BBL
- Deloitte & Touche
- DVV
- Ernst & Young
- Federatie van Belgische Notarissen
- Generale Bank
- Groep S
- K.U.Leuven - dienst Studieadvies
- K.U.Leuven - VAO Fiscaliteit
- K.U.Leuven - VAO Notariaat
- Katholieke Universiteit Brussel
- KBC Verzekeringen
- KPMG
- Ministerie van Financiën
- Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders
- Orde van Advocaten (Leuven)
- Plaatsingsdienst Rechtsfaculteit K.U.Leuven
- PricewaterhouseCoopers
- Procter & Gamble
- Unilever
- United Business Institutes
- VDAB
- Verzekeringskantoor J. Van Breda & Co
- VLEKHO - Brussel
- VRG-Alumni
- Winterthur Europe
- Wolters Kluwer België

Verder kan je tijdens Jobweek '99, naast tal van bedrijfspresentaties, ook panelgesprekken en infosessies bijwonen omtrent beroepsmogelijkheden van juristen, hoe solliciteren, verder studeren in het buitenland, loonsamenstelling, enz.

Wil je meer informatie en/of het volledige programma van Jobweek '99? Bel ons dan op het nummer 016/22.75.97 of surf naar onze website: <http://www.law.kuleuven.ac.be/elsa/jobweek>.

Jobweek '99 is een realisatie van het Koninklijk Vlaams Rechtsgenootschap en The European Law Students' Association (ELSA-Leuven)

Rechtsfaculteit K.U.Leuven, Tiensestraat 41, 3000 Leuven.

i.s.m.

Haal eruit wat erin zit.

Je veiligheid of je privéleven

Met de kartonnen kamera's die de voorbije weken Leuven sieren onthaalde Jong-Agalev op ironische wijze de voorstellen van burgemeester Louis Tobback (SP) om de Leuvense winkelstraten preventief van kamerabewaking te voorzien. De voorbije twee weken neigde de discussie voor of tegen naar het begin van een publiek debat, maar bleef uiteindelijk vooral steken in weinig onderbouwde pre-verkiezingsdiscussies.

Het voorstel van Tobback om in Leuven kamera's te plaatsen, kwam op zijn minst als een verrassing. De burgemeester en zijn politiediensten verklaarden zelf dat Leuven een veilige stad is, dat de criminaliteit afgelopen jaar zelfs gedaald is. Uit een recente enquête van het ministerie van Binnenlandse Zaken blijkt dat het onveiligheidsgevoel van de Belg het afgelopen jaar iets is afgenomen — al blijft het een heel reëel probleem. Het onveiligheidsgevoel vermindert de levenskwaliteit van vooral de zwakkeren in de samenleving. Tien procent van de ondervraagden voelt zich onveilig, vooral verkeer en de verloedering van de buurt creëren een onveiligheidsgevoel.

Ontlasten

Tobback ziet de kamera's als een preventief middel. Ze moeten de kleine criminaliteit helpen bestrijden en zo zijn politiekorps ontlasten, zodat dat zich met de 'grote' criminaliteit kan bezighouden. De burgemeester verwijst daarbij graag naar het Verenigd Koninkrijk, waar men al eettelijke jaren met kamerabewaking experimenteert en ondertussen een beter idee heeft van hoe kamera's kunnen ingeschakeld worden in de criminaliteitsbestrijding.

Eind jaren zeventig begon men in het Verenigd Koninkrijk — vooral in Londen — al serieus onderzoek te doen naar criminaliteitspreventie. In 1980 werd 'The Safe Neighbourhood Unit' (SNU) in het leven geroepen om de verschillende Londense boroughs — in Engeland worden grote steden in boroughs opgedeeld — veiliger te maken, ondermeer door het plaatsen van kamera's — Close Circuit Television (CCTV). In 1990 werd SNU een onafhankelijke nationale organisatie. Kamera's plaatsen om het de criminelen moeilijker te maken bleek ook in Engeland een populaire maatregel, maar leidde niet tot onbetwistbare resultaten. Met betrekking tot

troleerbaarheid ervan — denk aan bepaalde buurten in grootsteden waar de politie nauwelijks nog durft komen — is de afgelopen jaren steeds gedaald. Vaak verwacht men dat nieuwe technieken die evolutie zullen compenseren. De SNU pleit voor meer evaluatie, een sterker sociaal beleid en minder defensieve, fysieke maatregelen, zeker op korte termijn.

Verloedering

De Britse ervaringen leren dat er een limiet is aan wat lokaal kan bereikt worden, als er op nationaal vlak geen goed beleid is

zen' (Knack, 27 januari), willen zakkenrollers hun activiteiten nog verderzetten. "Zakkenrollers tegenhouden gaat niet, ga je die kamera's dan ook in de winkels zetten?", vraagt professor Hutsebaut zich af. Verschuiving kan soms radikale vormen aannemen: "Kijk naar Demol. Die trok zo intensief op met zijn politiediensten dat een verplaatsing oprat tussen Schaarbeek en de naburige gemeenten," aldus Hutsebaut. Ook de SNU-rapporten suggereren dat "een zekere verschuiving plaatsvindt", afhankelijk van het soort misdrijf, de buurt waarin kamera's opgesteld staan en de omvang van de

redenen van openbare veiligheid. Op dit moment wordt de privacy gegarandeerd door de wet uit 1992 ter bescherming van de persoonlijke levensfeer en de verwerking van persoonsgegevens. Vier jaar later werd een wet gestemd die het gebruik van onbemande kamera's in het verkeer regelt. Ook het af luisteren werd intussen wettelijk vastgelegd, alleen de visuele inbreuk op de privacy — beeldopnametechnieken en kamerabewaking dus — bevindt zich vooralsnog in een juridisch vakuum. Binnenlandse Zaken heeft wel een wetsontwerp in voorbereiding dat deze juridische nood moet lenigen. Het ontwerp is geïn-

(foto Ivan Frit)

dat de onderliggende problemen van de criminaliteit aanpakt. Preventie wordt te vaak geassocieerd met concrete, zichtbare maatregelen als kamerabewaking, terwijl het belangrijke sociale aspect op de achtergrond blijft. Als de oorzaken waarin criminaliteit kan gedijen — werkloosheid, verloedering, een slecht jeugdbeleid — niet verbeteren, heeft een betere bewaking alleen op korte termijn zin. Preventie heeft meer te maken met behoorlijke leefomstandigheden, bijvoorbeeld een goede stadsinrichting of voldoende verlichting 's nachts, meent professor Frank Hutsebaut. Hutsebaut noemt Tobback's initiatief dan ook "een stap naar overmatige controle" en trekt de effectiviteit van dergelijke preventietodes in twijfel. Dat de politiediensten dankzij kamerabewaking een betere service kunnen bieden en zich op andere taken kunnen richten, is niet juist volgens Hutsebaut: "Ik geloof niet dat de service met kamera's zal verbeteren. De service zal niet stijgen omdat je een paar mensen binnenhoudt. In Londen — maar dat is dan wel een grootstad natuurlijk — moeten de kamera's op een aantal lokaties trouwens bewaakt worden door agenten, omdat ze anders keer op keer worden kapotgeslagen. Met het inwisselen van agenten voor kamera's verdwijnt bovendien voor een deel de sociale, communicatieve rol die agenten kunnen spelen in het straatbeeld.

Zakkenrollen

Een van de meest negatieve effecten van kamerabewaking is de verschuiving waartoe ze kan leiden. Tobback voert aan dat een dergelijke verschuiving alleen mogelijk is als bijvoorbeeld niet alle winkelstraten beveiligd worden. Als dat wel zo is, dan moet 'het winkelpubliek mee verhuil-

kamerabewaking. Persoonsgebonden misdrijven — zoals het beroven van mensen — zijn minder goed te controleren dan diefstal door inbraak.

Vrezen

De Britse onderzoeksresultaten bevestigen ook het onderscheid tussen criminaliteit en onveiligheidsgevoelens. Een case study in Birmingham wees uit dat "mensen die zich van de kamera's bewust zijn zich in het donker veiliger voelen in het stadscentrum". Dit gold evenwel niet voor die mensen die 's nachts regelmatig in het stadscentrum moeten zijn (en die bij voorbaat minder schrik hebben) en voor die mensen die zich niet bewust zijn van de kamera's. De situatie in het Nederlandse Gorinchem maakt duidelijk dat de idee dat kamerabewaking automatisch leidt tot meer veiligheid evenwel wijd verspreid is. Op een jaar tijd zijn in Gorinchem negen mensen gedood tijdens een avondje uit. De kreet om kamera's rond kafees te plaatsen klinkt almaar luider. Verleidelijk voor politici om erop in te gaan. Nu het duidelijk wordt dat het veiligheids thema mee de verkiezingen zal bepalen, wil iedereen zich ook op dat vlak profileren. De partijen die het meest te vrezen hebben van het Vlaams Blok uiteraard het eerst. Zo heeft de VLD een heus veiligheidsplan en denken de socialistische burgemeesters Tobback en de Antwerpse burgemeester Leona Detiège — in dit geval om het sluktoeren tegen te gaan — aan kamerabewaking.

Die kamerabewaking kan er maar komen als een wettelijke regeling uitgewerkt wordt, want is nu nog altijd in strijd met artikel acht van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens — waarop een uitzondering kan verkregen worden voor

spireerd op een Europese richtlijn over kamera's en huldigt de basisprincipes van de privacywet: het privéleven dient geëerbiedigd te worden, het doel moet duidelijk aangegeven worden — dit is het finaliteitsbeginsel — en de toegankelijkheid tot het materiaal moet gewaarborgd zijn — het openbaarheidsbeginsel.

Pro-aktief

Een heikele kwestie is de vraag in hoeverre politiediensten kamerabewaking mogen gebruiken bij het aanleggen van documentatie. De laatste paar jaar treden de ordetroepen immers steeds pro-actiever op, waarbij in een zo vroeg mogelijk stadium informatie verzameld wordt. Op die manier kunnen politie en rijkswacht zonder medeweten van de persoon in kwestie video-opnames maken en die gebruiken voor strafvorderlijke doeleinden. Kamera-opnames kunnen dan als bewijs gebruikt worden nog voor een verdachte is aangehouden. Het wetsontwerp evenwel bepaalt nu dat dergelijke observaties zo snel mogelijk moeten meegedeeld worden aan de procureur of onderzoeksrechter. Die kunnen de observatie laten stopzetten als ze oordelen dat de privacy op onverantwoorde wijze geschonden wordt. Het ontwerp was een goede gelegenheid om meer klaarheid te scheppen in deze materie en bovendien een kans om ten gronde te discussiëren over kamerabewaking en veiligheid. Is het omdat de verkiezingen in zicht zijn of niet, het wetsontwerp is voorlopig opgeborgen, de onduidelijkheid blijft bestaan. Meer dan kort op de bal spelen om het Vlaams Blok het alleenrecht op het veiligheids thema te ontnemen lijkt er niet meer in te zitten.

Benny Debruyne
Bart De Schrijver

In Londen moeten kamera's worden bewaakt of ze worden kapotgeslagen.

bepaalde misdaadcategorieën zorgen fysieke maatregelen alleen op korte termijn voor een daling van de misdaadcijfers.

Preventie in Engeland gaat meer en meer uit van een pakket aan maatregelen, waarbij het belangrijk is samen te werken met en te luisteren naar de gemeenschap waar men aan preventie wil doen, en tegelijk initiatieven te nemen die de kwaliteit van het gemeenschapsleven ten goede komen. Nieuwe technologische systemen werken volgens de Britse rapporten het best als ze een ondersteunende rol spelen in een holistische benadering van criminaliteit. Dit vergt een meer structurele manier van werken die pas op langere termijn vruchten afwerpt. Veel moeilijker dan een zichtbaar kamerabewakingsysteem. De overzichtelijkheid in steden en dus de kon-

“Over de Studio’s heb ik al veel gehoord”

In de Belgische bioscoopwereld is Kinepolis één van de belangrijkste spelers. Met een aanbod van eerder commerciële en populaire films kaapte de groep in Leuven een groot deel van de klanten van de Studio’s van de Rastelli-familie weg. Frederik Proot werkte eerst in de Brusselse vestiging van Kinepolis aan de Heizel en is sinds een maand de Leuvense theatre manager.

Proot: «Wat we in Leuven aanbieden, is een comfortabel kompleks voor een zo breed mogelijk publiek. De klant vindt bij ons comfort, goede zitplaatsen en de top kwa projectie en geluid. We werken ook met digitaal geluid en onze operators worden voortdurend opgeleid.»

Veto: *En hoe zit het met het aanbod aan films zelf?*

Proot: «Globaal stemt dat overeen met wat er in de andere Kinepolis-komplexen gedraaid wordt, al zie je toch een paar kleine verschillen. ‘Asterix en Obelix’ bijvoorbeeld draaien we voorlopig enkel nog in Brussel. Je ziet ook wat de Franse film daar populairder is. In Leuven draaien we eigenlijk vooral de kaskrakers uit Brussel, waarbij we zien dat sommige van die films, zoals ‘Taxi’, hier populairder zijn dan in Brussel. Je ziet ook wel dat dit een studentenstad is, we proberen de programmatie dus zo breed mogelijk te houden. We moeten het hier ook met zeven zalen doen, terwijl dat er in Brussel vierentwintig zijn.»

«Een marktonderzoek hebben we in Leuven nog niet uitgevoerd, dus kan ik eigenlijk niet zo goed zeggen wat er aan het Leuvense publiek speciaal is. Natuurlijk zie je wel dat bepaalde initiatieven, zoals de sneak op donderdagavond, hier erg populair zijn. Wekelijks is dat een zaal van 420 man die afgeladen vol zit. De reacties op die film worden dan doorgegeven aan de distributeurs die daar rekening mee houden. Deze week hadden we bijvoorbeeld

‘American History X’, een sociaal drama. De evaluatie daarvan fungeert als een soort barometer voor de programmatie.»

Overeenkomst

Veto: *In welke mate bepaalt Super City zelf die programmatie, en is het daarbij onafhankelijk van de distributeurs en van het moederbedrijf?*

Proot: «Wij zijn heel vrij in die programmatie. We werken zelfs onafhankelijk van de distributeurs, met wie we natuurlijk wel een overeenkomst hebben. Het is wel zo dat Kinepolis een aparte distributiefirma heeft, Kinepolis Film Distribution. Dat is een zogenaamde ‘independent’, omdat Kinepolis zelf geen films maakt zoals andere grote distributeurs dat wel doen. De belangrijkste in België zijn daar United International Pictures, Warner, Columbia en ook wel Kinepolis. Daarnaast zijn er nog een paar kleintjes zoals Alternative en Belga.»

Veto: *Is er contact met de concurrentie in Leuven?*

Proot: «We zijn collega’s, maar we hebben geen contact met elkaar. Hun programma zie je enkel via internet of in hun boekje. We kijken natuurlijk wel welke films er in de studio’s gedraaid worden, maar we passen onze programmatie geenszins aan, ook al zitten we met dezelfde films op dezelfde avond.»

«Dat we soms dezelfde films hebben als de Studio’s bepalen we niet zelf: soms zijn het ook gewoon de distributeurs die de films verdelen en daarbij zitten we met vaste uren die voor heel de groep dezelfde zijn. We kunnen dus niet een film zomaar wat vroeger of wat later laten beginnen. Wanneer de populairste voorstelling doorgaat, kan ik niet zeggen; dat verschilt van dag tot dag. Op donderdag komt er wel veel volk naar de sneak; daar tonen we aan sterk verminderde prijs en nog onbekende film die dan later gelanseerd zal worden. Voor de rest hebben we daar geen zicht op.»

Veto: *Nemen jullie ook eigen initiatieven, naast*

het draaien van wat uit Brussel komt?

Proot: «Er is de ‘Scream Night’ geweest, misschien plannen we ook iets rond ‘Star Wars’, maar ik weet nog niet of het mogelijk is om zomaar tien uur film op één nacht op de klanten los te laten. Je moet daar dan ook een prijs op plakken, dus zo simpel is dat niet. Op 21 maart is er waarschijnlijk wel weer de Oskamacht, al hangt er nog veel af van het feit of het zal uitgezonden worden. Vorig jaar was dat een enorm succes: we draaiden toen eerst een sneak, ‘Jackie Brown’ geloof ik, en daarna begon de Oscaruitreiking. Heel wat mensen zijn toen tot zes uur ‘s ochtends blijven zitten. Er zijn ook het ‘Afrika Film Festival’ en ‘Leuven Kort’, en binnenkort ook een Anne Frank-tentoonstelling met een begeleidende film. Dat gebeurt dan in samenwerking met de Anne Frank-Stichting. Kinepolis houdt zich ook bezig met een scholenproject. Daar zie je dan vooral producties van stukken van Shakespeare en dingen als ‘La Vita e Bella’.»

Vedior

Veto: *Wat is er waar van het gerucht dat het productiehuis Kladaradatsch in Leuven met een eigen zaal zou starten voor een sinefiel publiek? Een teken dat er terug een markt is voor de andere film?*

Proot: «Ik heb daar inderdaad ook iets van opgevangen, maar concreet kan ik er niks over zeggen. Natuurlijk juichen we het toe dat Kladaradatsch filmminnend België terug naar de bioscoop wil lokken, want ze mikken ook op een andere niche van de markt, dat zijn inderdaad meer de sinefielere producties. Je ziet dat er in Brussel wel plaats is voor zo’n bioscoop van Kladaradatsch, maar in Leuven is dat niet evident. Zelf denk ik dat Super City hier zo’n zesen-zestig procent van de markt in handen heeft. We mogen trouwens ook niet meer groeien in België, want dat zou in strijd zijn

met de concurrentiewetgeving. Dat betekent dus niet dat we hier geen plannen hebben: nog dit jaar worden hier twee zalen volledig vernieuwd, plus een aantal technische zaken die nog worden bijgesteld. Die kosten zijn nodig als je ziet dat we tenslotte zeven dagen op zeven films draaien. Overdag heb je dan nog eens de KU Leuven, die met Kinepolis een vast kontrakt heeft: omdat ze daarmee een plaatsgebrek kan opvangen, gaan hier ook lessen door.»

Veto: *Jullie hanteren een eigen soort studentenkaart, waarvoor studenten tot voor kort heel wat privégegevens moesten prijsgeven om er eentje te krijgen. Er kwam zelfs een akte omdat de kaart in strijd zou zijn geweest met de wet op de privacy. Wat is daar intussen mee gebeurd?*

Proot: «Dat probleem met die Student Film Card is intussen van de kaart, letterlijk en figuurlijk. De oorspronkelijke bedoeling van een eigen soort studentenkaart was een uniformisatie: die kaart was gratis voor alle studenten en op die manier was er aan de kassa geen betwisting over welke school of universiteit nu al dan niet korting kreeg. De samenwerking met het interimbureau Vedior Gregg, dat de gegevens ging verwerken, staat op een laag pitje: die gegevens zijn nog niet verwerkt en liggen ergens in een doos. Ze zijn enkel voor intern gebruik. Vedior zal daar dus niks mee doen. Je moet ook weten dat het invullen van gegevens op die kaart volledig vrijwillig was.»

Veto: *Bekijkt u zelf veel films?*
Proot: «Ik hou daar wel van, ja. La Vita e Bella heeft me sterk aangegrepen. Tenslotte is dat ook een deel van onze leefwereld. Ook naar andere bioscopen ga ik wel eens, al ben ik in de Studio’s nog nooit binnenge-weest. Ik heb er wel al veel over gehoord en het is ook niet zo bijzonder dat vertoers eens naar elkaars bioscopen gaan. Ik denk dat Jan Rastelli hier regelmatig wel eens binnenkomt.»

Jeroen Lissens

Overzicht alternatieve films in Leuven

Leuven sinefielt erop los

Voor een klein stadje heeft Leuven een ruim filmaanbod. Naast de twee grote jongens — Studio’s en Supercity — zijn er ook aantal kleinere initiatieven die een vaak specifiek genre aanbieden. Voor wie Brad Pitt of Gwyneth Paltrow niet meer kan zien, volgt hier een overzicht van waar je wel terecht kan.

Bozo: Iedere eerste donderdag van de maand projekteert Bozo in Studio één om 20.00 u één film. De keuze valt meestal op films die te weinig of geen aandacht kregen in het normale circuit. Cultfilms behoren evenzeer tot het programma. De film wordt steeds ingeleid door een voorbeschouwing. Bozo organiseert ook jaarlijks een kwis voor de fervente filmfiefhebbers. Op het programma voor de volgende maanden staan onder meer ‘On connaît la chanson’ in april en het magistrale ‘Rumble Fish’ op zeven mei. Voor meer informatie over de activiteiten van Bozo kan je terecht bij Stefaan Eraly op 016/29.36.27.

Stuc: Met de jaren is de filmprogrammatie van het Stuc op een nivo komen te staan dat in Leuven zijn sinefiel gelijke niet kent. Op maandag om 20 u en dinsdag om 22.30 u kan je naar ‘Filmfun’, dat de grootste filmklassiekers brengt, in sinefiel zin wel te verstaan. Verwacht geen ‘Gone with the Wind’, maar voor Tarkovski mag je tot buiten aanschuiven. Naast klassiekers komen ook de meeste recente stromingen

aan bod in de ‘New Harvest’ reeks, die de filmmakers van morgen een kans geeft. Tevens worden er geregeld retrospectievers georganiseerd zoals recent rond het werk van Hal Hartley. Stuc vind je in de Van Evenstraat 2d en kan je telefonisch bereiken op 016/23.67.73.

Vlaams Filmmuseum: Dit museum richt zich vooral op de Vlaamse, Belgische en Nederlandse film. Het belicht vooral de technische geschiedenis van de film. Op woensdag worden er twee projecties georganiseerd van oude Vlaamse films. Het museum vind je aan de Vanderkelenstraat 30, informatie over het programma krijg je op 016/22.69.06.

Auditoria: Ook in de auditoria van de KU Leuven is een hele resem aan films te bekijken, meestal georganiseerd door een fakulteitskring of een organisatie als Da Extravaganza Alternativa Days. Om te weten wat waar draait moet je aan de valven te rade gaan of in de Veto-agenda kijken.

Bevrijdingsfilms: Deze organisatie leent films en materiaal uit aan organisaties, zelf doen ze geen projecties. Ze richten zich op de sociaal betrokken films, zowel over de derde als vierde wereld. Meer inlichtingen op 016/23.29.35.

Studio’s is gehuisvest in de Burgemeesterstraat 30, tel. 016/22.56.65. Supercity resideert in Bondgenotenlaan 145, tel. 016/31.96.00.

Yves Dejaeghere

(foto Jimmy Debrayne)

In gesprek met Jan Rastelli, de man van de Studio's "Ik ben films bekijken soms zo beu"

De kleine concurrent van het Supercity-komplex op de Bondgenotenlaan had in de jaren tachtig nog het monopolie over de Leuvense sinemawereld. Bij de première van 'Fatal Attraction' kwamen de makers langs in de Burge-meesterstraat, en ook Kevin Reynolds en Günter Wallraff lieten zich er opmerken. Maar dat veranderde, en de Studio's bereikten nu nog zo'n derde van het filmpubliek. Maar dat doen ze dan wel met de "betere" film, vindt zaakvoerder Jan Rastelli.

Rastelli: «Eigenlijk is het hypokriet om de betere film tegenover de commerciële film te plaatsen: een film kan bij de twee groepen tegelijk horen. Bovendien moet je als vertoner compromissen maken met dat onderscheid, je moet immers commerciële films draaien omdat niet alle andere films zo renderend zijn. We doen het natuurlijk wel graag, sinefiële films draaien, net als een schilder ook liever naar een mooi schilderij kijkt. We staan dus wel achter die politiek: onze bewuste keuze is altijd die voor kwaliteit geweest. In een groot sinemakomplex loopt dat soort films verloren en krijgt geen kans. Daarbij is het ook zo dat we in het verleden wel een beetje onderschat hebben dat er in Leuven zo'n grote markt was voor commerciële films. Voor de komst van Supercity dachten we dat studenten enkel naar sinefiële films gingen kijken, maar dat blijkt niet zo te zijn. Het is dus voor een groot stuk *business* geworden, je wordt gedwongen om zakenman te zijn in plaats van filmfiethebber. Toch proberen we erens die aanzet te geven, vaak heel beperkt, maar zelfs in onze zalen in Tervuren draaien we wekelijks een *filmparel*.»

Veto: Toch zie je dat de programmatie voor de verschillende Studiokolokates erg divers zijn.

Rastelli: «Dat is zo. En de mooiste films draaien we in Louvain-la-Neuve. Want tussen de programmatie in Leuven en die in Louvain-la-Neuve is er dus een hemelsbreed verschil: in Louvain-la-Neuve is de sinefiële film ongelooflijk populair. Op het eerste gezicht zou je nochtans zeggen dat we op hetzelfde publiek mikken, en toch kan je dat niet uitleggen. Ik weet het ook niet. Dat de Franse film er erg populair is, kan je nog begrijpen, maar dat de commentaren op de sneak er altijd volgeschreven staan is toch opmerkelijk. In Leuven mogen we al blij zijn met een paar reacties, terwijl het publiek daar echt weg kan zijn van een film. Daarom zit ik ook graag tussen het publiek, want dat is de beste manier is om hun reacties te voelen. Je kan me dus vaak terugvinden als ik de kas doe of sta te scheuren.»

Veto: Met welke factoren houdt u rekening bij de programmatie?

Rastelli: «Dat is moeilijk uit te leggen; ik bepaal dat eigenlijk grotendeels op basis van mijn kennis van het publiek ter plaatse, en nadat ik eerst de films eens alleen voor mezelf in een zaal afspeel. Met de concurrentie in Leuven hebben we daarover geen contact: hun programmatie kennen we

niet voor we die in de krant lezen. We houden daar ook geen rekening mee, tenzij we natuurlijk dezelfde film hebben als zij. Als we dan zien dat zij die om tien uur laten beginnen, zal ik wel proberen om die film op half tien te zetten. Bovendien zie ik dat de film van acht uur meer volk begint te lokken dan die van tien uur: studenten gaan dus minder laat uit. Ook onze zalen spelen daar een rol in: zo zal je zien dat we in Studio 2 vooral actiefilms spelen, in Studio 3 de grotere producties en in Studio 1 en 4 de meer sinefiële producties.»

«Ook in onze prijzenpolitiek letten we niet op de concurrent, daarin worden we trouwens meer geleid door de verdelers — met wie we een soort haat-liefdeverhouding hebben — dan door de concurrentie. Want ook als een film flopt, wil de verdeler die op het scherm: hij heeft er veel geld ingestoken, en ondertussen is dat scherm bezet voor de concurrentie. Ook Kinepolis kan daar zijn eigen zin niet doen. De distributie-maatschappijen hebben zoveel zeggingschap over het aantal keren en wanneer hun films waar gedraaid worden, dat daar door ons de eerste week niet aan te tornen valt. Zo hadden wij bijvoorbeeld liever eerder 'La vita e bella' gehad dan Supercity, maar dat heeft dus niet mogen zijn.»

Veto: Wat is de rol van de sneak op donderdagavond voor de programmatie?

Rastelli: «Veel meer dan de mensen wat bezighouden met film voor een zachte prijs moet je daar niet achter zoeken. Ook onze reeks Cinema Paradiso is daar een voorbeeld van. Dat kan een mooie gelegenheid zijn om films te bekijken die je vroeger nooit zag op groot scherm. Al geef ik toe dat ik zelf ook films mis: 'Seven' bijvoorbeeld heb ik nooit gezien, en 'Citizen Kane' zag ik pas onlangs zelf op TV. Alhoewel, op TV kijk ik liefst naar het slechtste dat er is, het allerslechtste eerst. Hoe erg het kan gaan met een Jerry Springer bijvoorbeeld. Zo'n programma's zijn interessant omdat ze precies bereiken wat ze beogen, dat is een vast concept.»

«In onze zalen proberen we aan zoveel mogelijk mensen zo goed mogelijke films te tonen. En dan zie ik inderdaad liever dat er meer volk komt naar 'Amadeus' dan naar 'Meet Joe Black'. Wat we ook proberen is de Vlaamse film een beetje te promoten. 'Damiaan' bijvoorbeeld zouden we heel graag tonen. Ik vind dat we voor iets als 'Max' of 'Urbanus' meer moeite moet doen

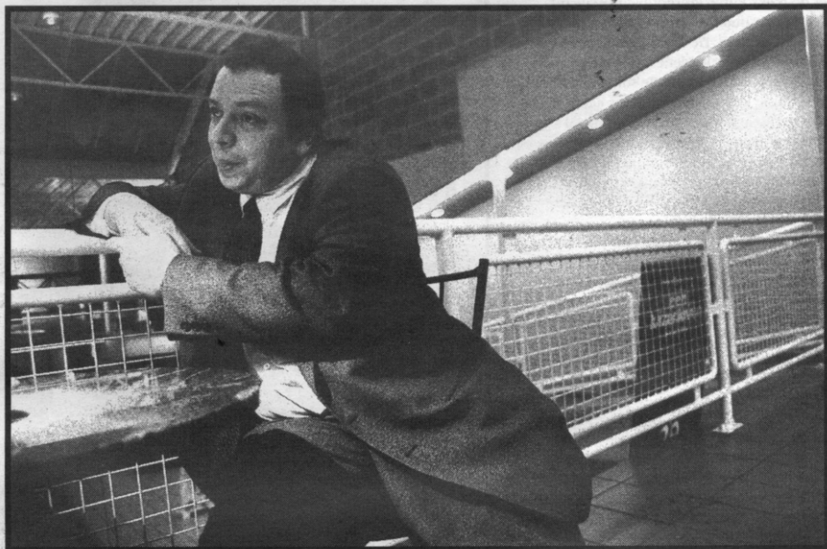
dan voor pakweg een 'Ace Ventura'. Ook bij 'Rosie', zeg je sneller: "Kom, we zullen hem toch nog maar wat laten draaien, ook al komt er niet zoveel volk meer op af.»

Veto: Ja, maar dan doet u dat wel in het Studioke, toch niet zo'n comfortabele zaal als u het ons vraagt.

Rastelli (lacht): «Akkoord, maar ik wil toch zeggen dat het Studioke wel een goede zaal is, zolang je maar op de eerste vijf rijen

doffe ellende! Ook op een sinemafestival zoals Cannes: ik zie daar vijftig films op vijf dagen, dan ben je dat beu. Op de duur verlies je ook je oordeel: de sfeer onder sinemamensen is daar heel anders dan onder het publiek in Leuven. Je leeft daar in een soort roes en je weet niet meer of de films ook in Leuven zullen aanslaan.»

Veto: Tegenover uw zaak is een kafee,ernaast een snoepwinkel die tot 's nachts open is. Nooit

Die Chevrolet voor de deur is van mij!

(foto David Maesen)

zit. We weten dat men daar soms problemen mee heeft, maar toch is dat geschikt om films te verlengen. En toch is daar een heel goede plaats, waar je perfect kan zitten.»

Veto: Welke?

Rastelli: «Op de vijfde rij tegen de muur, waar je je benen languit kan laten liggen. Voor elke andere filmzaal geldt de regel dat de beste plaatsen zich op de kruising van de diagonalen van de zaal bevinden, daar wordt trouwens ook de geluidsinstallatie op afgestemd. Films in het Studioke goedkoper maken kunnen we ook niet: het zijn dezelfde films die ergens anders in grotere zalen draaien, dus zouden we problemen krijgen met de distributeur.»

Veto: Wat zijn de plannen voor Leuven?

Rastelli: «Ik ga hier in Leuven niet blijven stilstaan. Van Studio 1 en het Studioke zou ik graag een iets sinefieler complex maken. Daar draaien we nu al geen reclame. De commerciële, sinefiële films — al is dat een hypokriete benaming — kunnen dan in Studio's 2, 3 en 4 gedraaid worden. Want veel films zijn goed én draaien goed, dat is tenslotte normaal. Kijk maar naar 'Amadeus' en 'Silence of the Lambs', of 'Titanic' en 'Dansen'.»

«Wat ik zelf onlangs heel goed vond was 'The Truman Show', 'Festen', 'Toto le Héros' ook wel. Maar ik kan films kijken ook heel beu worden, hoor. Na drie slechte films na elkaar bijvoorbeeld. Je ziet zoveel

aan gedacht om zelf wat van die inkomsten binnen te rijden?

Rastelli: «Ik ben een onnozelaar dat ik hier nauwelijks snoep verkoop. Ik weet ook dat de gemiddelde bezoeker negentig frank uitgeeft aan snoep, naast zijn ticket. Ik weet ook dat ik er meer aan verdien als iemand hier een pintje drinkt.»

Veto: Maar dan zou u wel beter wat investeren in het kafee boven de Studio's 2, 3 en 4. Het ademt hier een beetje de sfeer uit van de jaren tachtig.

Rastelli: «Daar ben ik inderdaad mee bezig. Ik ben er momenteel over aan het praten met een architect en er komt dus verandering in. Ook de inkomhal hier wordt op termijn opnieuw ingericht; andere kleuren en nieuwe muurbekleding. Aan vastapijntje begin ik niet, dat geeft niks dan problemen. Maar het moet er hier wat warmer uitzien.»

Veto: Welk soort films ziet u zelf het liefst?

Rastelli: «Ik zie graag dingen van Greenaway en Woody Allen. Sommige dingen van Almodovar, al is ook niet alles van Almodovar goed, want dat hoor je wel eens. Maar boven alles staan verfilmingen van Shakespeare. Ik heb er niks van gelezen maar ik ben er zo van. 't Moest allemaal maar zo plezant niet zijn.»

Jeroen Lissens
Yves Dejaeghere

Intrafin

intrafin toys & games
distribution n.v.
Weiveldlaan 41, Bus 1
B-1930 Zaventem - Belgium
Tel: 02 722 99 99
Fax: 02 722 99 90
e-mail: intrafinteam@intrafin.be
http://www.intrafin.be

MAGIC

The Gathering

No Future
Without Games.

Advanced
Dungeons & Dragons

uw favoriete specialzaak
in Leuven

Avalon too

Namenstraat 31
B-3000 Leuven - Belgium
Tel & Fax: 016 22 36 90

Altijd welkom voor uitleg of demonstratie.
Elke woensdagavond boosterdraft om 20:00.

Sarah Chase danst twee solo's bij Klapstuk

Een stoel, een vlokje

Donderdag voert Klapstuk de jonge Canadese dansers Sarah Chase ten tonele. Naast eigen werk danst ze een solo die Alexander Baervoets met haar creëerde. Met 'Muzz' en 'Walden' brengt Chase tweemaal een boeiende mix van verhalen, gebaren en dans.

Met de reeks Futur Présent biedt Klapstuk geregeld een podium aan jonge choreografen en dansers. De voorbije maanden leverde dit al verscheidene aangename verrassingen op. Ook met de solo's van Sarah Chase komt een soort dans aan bod die in het Belgisch danslandschap nogal ongewoon is. Het uitgangspunt is geen abstracte choreografie die als een bewegingsgrid voor de danser fungeert. Chase werkt beeldend, het verhaal en het geheugen zijn haar favoriete thema's.

Sarah Chase bracht reeds eerder een niet onopgemerkt bezoek aan Leuven. Op het dansfestival Klapstuk 97 danste ze een solo van de Canadese choreograaf Benoît Lachambre, geïntegreerd in diens 'L'âne et la bouche'. Precies die samenwerking met Lachambre bevatte de kiem voor het recente werk van Chase. Terwijl zij een verhaal vertelde, beeldde ze dit tegelijkertijd uit in een dansante gebarentaal, een mengeling van metaforen en abstracte bewegingen.

Manenschijn

In 'Muzz' vertelt Chase hoe ze als achttienjarige haar overgrootmoeder ontmoet, die op dat ogenblik stervende is, en hoe deze vraagt of ze wil dansen. Er is slechts een kleine ruimte voorhanden, geen voorbereiding. Evenmin is er dansbare muziek voorhanden, slechts de Mondscheinsonate van Beethoven. Het esteticisme van de professionele dans vanop de scène ruimt plaats voor een intense ervaring. De dans

wordt een ruimere uitdrukkingsvorm op een ogenblik dat er niets meer te zeggen valt, als was het een konfrontatie met de dood.

Terwijl Chase dat verhaal en gelijkaardige ervaringen vertelt, schrijft ze de namen van overledenen in de lucht. Door die choreografische ingreep neemt Chase afstand van de intense autobiografische ervaring, die als het ware wordt omgebogen tot een communicatieve akt, een persoonlijk contact van de dansers met eenieder van het publiek. Chase danst niet langer voor haar stervende overgrootmoeder, maar

voor het publiek, vandaag. Haar verhaal wijkt voor een ervaring van de toeschouwer.

De pianist van dienst tracht zich in een live improvisatie de Mondscheinsonate van Beethoven te herinneren. Ook de dans beweegt zich voort in flarden. De artikulerende verhalen uit het verleden wordt uitgewist in gebaren die overgaan in danspassages. Het hart loopt over in het omhullende lichaam. Doorvoelde bewegingen passe-

dansers een reeks parameters en spelregels naar eigen goeddunken permuteren, en zo al improviserend een choreografie uittekenen. Nu rest er voor Chase een radicale vrijheid om vanuit haar eigen danstaal een minimaal teatraal kader te bewerken. Baervoets zorgde slechts voor een uitgangspunt: een boek en een stoel. De enige choreografische aanwijzing is de richting: Chase beweegt zich van links naar rechts over het podium.

Klio organiseert striptentoonstelling

De nevelen der tijd

Rare jongens, die Grieken en Romeinen... of toch niet? is de niet bepaald vlot bekkende titel van de striptentoonstelling van Klio — de kring van de studenten klassieke talen en oude geschiedenis — die je vanaf dinsdag in de expozaal van de faculteit Letteren kan gaan bekijken. De bezoeker wordt er getraakteerd op reproducties uit een aantal bekende strips die zich in het Grieks-Romeinse tijdvak afspeelen.

De tentoonstelling wil een zo volledig mogelijk beeld geven van het marktaanbod aan strips over de Oudheid. Het meeste beeldmateriaal komt echter uit de twee grootste en volgens Klio ook de meest betrouwbare reeksen, 'Alex' en 'Asterix'.

Zowel de professionele historicus als de leek in geschiedenis kan zijn ding vinden op de tentoonstelling. Klio's *Werkgroep Striptentoonstelling* wil ermee aantonen "dat Obelix het vaker dan hij zelf dacht bij het rechte eind had", of dat de strips heel wat meer juiste historische informatie overbrengen dan ze zo op het eerste gezicht zou denken. Voor de bezoekers een gelegenheid om zich te verdiepen in de nevelen der tijd. Tevens wil Klio met haar expositie nog maar eens een lans breken voor het beeldverhaal tout court. "We willen illustreren dat de tijd waarin strips kinderlektuur waren allang voorbij is en het beeld als zou elke strip een afkooksel zijn van Kiekeboe

of Jommeke finaal doorbreken", zo zeggen zij zelf.

Een derde reden is pedagogisch van aard. Strips zijn in bij jongeren en kunnen daarom handig gebruikt worden als didactisch materiaal in de geschiedenislessen. In tegenstelling tot wat vaak gebeurt op soortgelijke exposities opteede Klio er niet voor om een bepaalde reeks of auteur eks-haustief te analyseren, maar konsentreeerde zich op vijf centrale thema's. Die thema's komen zowel uit de Griekse als de Romeinse wereld en leiden ons langsheen de stadstaat Sparta, Hellenistisch en Romeins Egypte, de mysterieuze Kelten, de gladiatoren en het Romeinse leger. Een hele brok dus. De expositie toont hoe de stripauteurs met deze themata omspringen en legt bloot waar fictie sterker is dan feit. Het eerste thema, 'De Stadstaat Sparta', werd vooral opgebouwd rond werk van de oude meester Jacques Martin, wiens Alex eind vorig jaar een halve eeuw oud was. Naast 'Alex' treft de bezoeker ook 'Orion' aan, een minder bekende stripreeks van Martin, die zich afspeelt aan de vooravond van de Peloponnesische oorlog. Hellenistisch en Romeins Egypte' handelt onder andere over de legendarische Cleopatra die zowel Alex als Asterix tijdens hun omzwervingen zijn tegengekomen. Leuk om weten is dat alle auteurs bij deze figuur in de fout gaan, zelfs een Martin, die om zijn uiterst doorgedreven dokumentatiewoede bekend staat. Cleopatra wordt namelijk steevast voorgesteld als een Egyptische prinses, terwijl zij

eigenlijk in het Hellenistisch tijdvak thuis-hoort en dus om een Grieks kleedje vraagt.

Everzwijnen

Wie Kelten of Galliërs zegt, denkt aan de besnorde helden van Goscinny en Uderzo, die je nu ook in de filmzaal tegen het lijf kan lopen. Asterix en Obelix moeten, hoewel ze een komisch duo vormen, kwa historische korrektheid niet onderdoen voor de werken van Jacques Martin. De Keltische levensaard wordt door de auteurs treffend geïllustreerd. De Kelten stonden in de Oudheid inderdaad bekend om hun voorliefde voor grote feestmalen en krijgshaftig gedrag. Of er toen werkelijk zoveel everzwijnen geneueveld zijn, laten de makers van de tentoonstelling echter in het midden. Voor het thema 'Gladiatoren' konden de mensen van Klio terugvallen op enkele minder voor de hand liggende reeksen, zoals de Engelse Olac, onder andere door de bekende Storm-tekenaar Don Lawrence getekend. Arena's en gladiatoren zijn blijkbaar een heel geliefd onderwerp, waar heel wat stripauteurs zich aan waagden, en dat niet noodzakelijk in de kontekst van de Romeinse wereld.

Liefhebbers van 'l'histoire bataille' komen ook aan hun trekken in het laatste luik van de tentoonstelling, 'Het Romeinse leger'. Voor wie een boodschap heeft aan allerlei types harnassen en militaire formaties is dit de plaats om wat langer halt te houden.

Kris Peeters

De tentoonstelling 'Rare jongens, die Grieken en Romeinen... of toch niet?' is nog te bezoeken tot vrijdag 26 februari in de expozaal van de faculteit Letteren. De toegang is — naar aloude democratisch studentenprincipe — gratis.

'Walden' is geïnspireerd op het gelijknamige boek van de Amerikaanse vitalist Thoreau, een uitdaging om zijn formalistische idioom op de proef te stellen door een teatrale input. Voor Chase is het verdrinken van een verhaal in beweging een bekende werkwijze. Vreemd genoeg heeft 'Walden' een autobiografische konnotatie voor Chase, die als kind opgroeide in de Canadese bossen. Zo lijken de eigen danstaal en de metaforische relatie tot het verhaal samen te smelten in de figuur van de dansers. Het verhaal wordt reeds opgeslokt voordat het verteld is. Een implosie van de metaforiek zorgt voor een vreemde spanning die de anekdotiek van het plaatje sloop.

Op een videotape leest Chase een verhaalfragment van Thoreau voor. Hoe hij zich terugtrekt in een uitgestrekt woud, en aan de rand van een meer een kluisenaarsbestaan begint, een leven in de natuur. Na de projectie begint Chase te dansen op muziek van Gavin Bryars — violen en vogelgeluiden. De dans is geen illustratie bij het boek. Ze ademt eenzelfde sfeer, maar het verhaal verdampt in de beweging. De dans ontvouwt zich doorheen een beeld tot een abstracte beweging, waarna ze louter gebeurtenis wordt. Chase luistert naar de vogels, kijkt naar de zon, draapt zich over een zetel. Ze strekt haar tenen, schudt haar arm uit. Ze woont op de scene, bewoont de scene. Als een vlokje dwarrelt Chase uit het theater naar de tijdruimte van de toeschouwer. De herinnering aan Thoreau is er één van de kijker geworden.

Chase's danstaal is weliswaar uitermate beeldend, maar steeds geïnspireerd op het moment, op de onmiddellijke omgeving. Niet het boek, maar de nerven in de planken van de dansvloer leveren haar een ritmische figuur. Dansen is op spontane wijze kijken en luisteren naar wat rondom gebeurt. De beelden zijn dus niet letterlijk op te vatten, maar eerder een stimulans tot beweging. In de eenvoud van de beweging als een alledaags evenement situeert zich de schoonheid van Chase's dans, evenals de wereld verstrikt in verhalen.

Jeroen Peeters

Sarah Chase danst 'Muzz' en 'Walden' op donderdag 18 februari, om 20.30 u in de dansstudio, Naamsestraat 96. Kaarten kosten 200/250/300/350. Reserveren kan op het Stuc-onthaal, 016/20 81 33

Toerisme of terrorisme?

Eizen om te leren, allemaal goed en wel, maar dan moet men eerst leren reizen, aldus Student Aid. 'Duurzaam toerisme' is het thema waarmee de studentenorganisatie Student Aid van veertien tot negentien februari Leuven probeert bewust te maken van de Noord-Zuid-verhouding.

Met haar campagne in Leuven — daarna doet de beweging ook nog de andere Vlaamse universiteitsteden aan — wil Student Aid de studenten laten nadenken over de economische, socio-kulturele en ecologische gevolgen van toerisme. De toeristische sektor is de afgelopen jaren spektakulair gegroeid. Met zes procent van het bruto wereldprodukt — met een jaarlijkse omzet van drieduizendhonderd miljard dollar — heeft het toerisme meer impact op de wereldeconomie dan bijvoorbeeld de auto- of staalsektor. En het einde is nog niet in zicht: tussen 1980 en 1993 is het aantal bezoekers in Indonesië bijvoorbeeld met

niet minder dan zeshonderd procent gestegen.

De negatieve aspecten van deredewereldreizen werden vaak verdonkeremaand met quasi neo-koloniale argumenten. Reizen brengt toch geld op voor de autoctonen, het verschaft hen werk waardoor de levensstandaard verhoogt, zo luidde de redenering. De afgelopen jaren is een kritischer interpretatie in de plaats gekomen. Toeristische bezoeken kunnen leiden tot milieuverontreiniging of waterschaarste. Op het kulturele vlak bezondigen veel toeristen zich aan een toerisme 'à la carte': ze lichten die aspecten uit een cultuur die zij interessant vinden omdat die passen bij hun eigen ideeën. De persoonlijke verrijking waartoe het contact met culturen kan leiden, gaat zo verloren. Het meest gesitende voorbeeld is Birma, waar de bevolking zelf oproept om niet naar Birma te reizen. De in 1992 democratisch verkozen Nationale Liga voor Democratie onder leiding van Aung San Suu Kyi — Nobelprijs voor de vrede — werd van de macht verdreven door het

leger. De band tussen de schendingen van de mensenrechten en het toerisme is in Birma direct aantoonbaar, het regime zet er honderdduizenden slaven in om ondermeer hotels en luchthavens te bouwen. Het Birmaanse regime haalt dan ook een groot deel van haar inkomsten uit de toeristische industrie. De Westerse tour-operators — zelfs zij die duurzame reizen aanbieden — blijven inmiddels Birma promoten. Op dit ogenblik denkt de toeristische industrie na over een etische kode met gedragsregels voor de reiziger, die de negatieve gevolgen van het reizen moeten inperken.

Het duurzame of verantwoorde toerisme probeert die negatieve gevolgen te onderwerpen door een vorm van reizen waarbij het respect voor de lokale bevolking en haar cultuur centraal staat. Daarbij beseft men dat ook het eko-toerisme zelf niet vrij van kritiek is. De nog onbetreden toeristische oorden kunnen op termijn zelf massaal eko-toeristen aantrekken — wat neerkomt op een verschuiving van het probleem. Maandag kaart Student Aid deze heikele kwestie aan in haar openingsactiviteit, een debat over 'toerisme of terrorisme'. (Zie kader voor een overzicht van de activiteiten).

Op het debat zullen ondermeer vertegenwoordigers aanwezig zijn van Sago, Piknik en Kriskras, de drie organisaties waar

Student Aid dit jaar mee samenwerkt. Zowel Piknik als Kriskras laten zich in met reisbegeleiding. Samen anders gaan ontwikkelen (Sago) coördineert de activiteiten van andere organisaties die zich met duurzaam reizen bezighouden, en richt zich in het bijzonder op Latijns-Amerika. De opbrengsten van Student Aid Leuven gaan dan ook naar Conacuma, een landelijk georganiseerde boerenorganisatie in de Dominikaanse Republiek, waar het geld zal gebruikt worden voor een toepasselijk project. In het Zuiden van de Dominikaanse Republiek verzette de lokale bevolking zich met succes tegen een kommersieel toeristisch project dat een privee-ondernemer wilde uitbouwen. In hun zoektocht naar alternatieven voor hun dalende landbouwinkomsten onderzoeken de lokale gemeenschappen nu zelf hoe ze een vorm van toerisme kunnen uitbouwen, die niet ten koste gaat aan hun eigen gemeenschap.

Orkest

Met het zoeken naar een evenwicht tussen een thema — duurzaam ontwikkelen — en een project in het Zuiden blijft Student Aid het pad volgen dat ze in 1996 insloeg. Het alfa en omega van Student Aid is bewustwording, het verschaffen van informatie aan zoveel mogelijk studenten om hen aan het denken te zetten over de noord-zuidrelaties. Zo verspreidt Student Aid haar brochure onder alle Leuvense Studenten en hecht ze belang aan laagdrempelige activiteiten als een beurs, een film of een fuif.

In het verleden werd het werken rond een concreet project door Student Aid zelf in vraag gesteld. Na een interne discussie over het nut en de aard van ontwikkelingsamenwerking besloot Student Aid in 1993 — op het hoogtepunt gekomen van haar inhoudelijke werking — af te stappen van projectwerking. Student Aid gaf toen een boek uit — 'Het orkest van de Titanic' — waarin een pamflet van Dirk Barrez — medewerker aan het televisieprogramma Panorama en jarenlang werkzaam voor een niet-gouvernementele organisatie (NGO) — onomwonden stelde dat de fondsenwerving voor projecten een deel van het probleem was. Lang niet alle projecten slaagden, terwijl ook de lokale bevolking niet altijd bij het opzet betrokken werd. Veel NGO's verstarde en werden geldinzamelingsmachines die met het nodige vertoon één keer per jaar de aandacht opeisten, en bovendien de indruk wekten dat de derde wereld bij het Noorden kwam bedelen, en voor een goed deel gewoon het Westerse geweten susten.

Student Aid wilde ervoor zorgen dat het Zuiden zelf voor zijn ontwikkeling kon instaan, door in het Noorden een mentaliteitswijziging te bewerkstelligen die veranderingen van structurele aard hoorde mogelijk te maken. In de daaropvolgende jaren werd konsekwent louter thematisch gewerkt, in 1994 rond voedselzekerheid en een jaar later rond ontwikkelingsamenwerking en grootstedelijkheid. Die keuze stelde de beweging evenwel voor een dilemma. Het uitgangspunt, zoveel mogelijk studenten bereiken, bleek niet te verzoenen met een dergelijke sterk inhoudelijke werking. De dalende interesse van het studentenpubliek noopte Student Aid ertoe om de ludieke activiteiten terug op te waarden en de thematische werking te combineren met concrete projecten als hefboom om meer studenten aan te spreken. Met de keuze voor een populair thema als 'reizen' mag een dergelijke doelstelling niet mislukken.

Benny Debruyne

Zie kader voor de activiteitenkalender

RICARD

plaatst uw C.V. in het zonlicht

en biedt u de mogelijkheid op een vakantiejob die u zal inwijden in de geheimen van de groot distributie ...

MERCHANDISER RICARD

- PERIODE: Zomer 1999.
- ACTIVITEITENSECTOR: Groot distributie in België
- WERKOMSCHRIJVING: Vertegenwoordiging van het merk RICARD en de zorg op zich nemen voor de follow-up van de promoties en de commerciële relaties in supermarkten.
- VEREISTE KWALITEITEN: Dynamisme, ernst, initiatief, lonend, sociaal in de omgang zijn, interesse voor de groot distributie.

en stel uw kandidatuur per telefoon

070/222.777

(7BF/3,5BF per min)

Neem uw toekomst in eigen handen

(van maandag tot zaterdag tussen 09h00 en 21h00)

Bellen voor 15 maart '99

Werk maken van werk zoeken

De KU Leuven laat je na je studies niet zomaar los. Dat wil althans het credo van de Kernsel Tewerkstelling van de universiteit doen geloven. Op woensdag 10 februari voegde zij alvast de daad bij het woord: laatstejaarstudenten en afgestudeerden werden uitgenodigd om op de zogenaamde Jobinformatiedag kennis te maken met de arbeidsmarkt.

De Jobinformatiedag is de zevende activiteit van de negen die de Kernsel Tewerkstelling dit jaar organiseert. De overgang van de studentenwereld naar de arbeidsmarkt wordt door de unief zorgvuldig mee voorbereid. Eerder vonden al informatiesessies plaats zoals 'Wegwijs Arbeidsmarkt', 'Werken in het Buitenland', of 'Hoe solliciteren?'. Hoewel die activiteiten niet zo'n hoog profiel genoten als de 'Jobinformatiedag', is Isabel Penne van de Kernsel Tewerkstelling erg tevreden over het verloop ervan. "Er was zelfs een informatiesessie in de lesvrije week en ik dacht, 'o ramp', maar als je echt geïnteresseerd bent in een bepaalde discipline — we hadden toen een lezing over diplomatie — dan kom je daar toch op af. De algemene info, zoals — Hoe solliciteren bijvoorbeeld — kende daarentegen iets minder succes dan vroeger, maar over het algemeen zijn wij heel tevreden over de opkomst. Op de Jobinformatiedag worden tussen de achthonderd en de duizend studenten verwacht."

Keuzevakken

De KU Leuven is wat infodagen betreft niet aan haar proefstuk toe, aldus Penne: "Die traditie gaat een twintigtal jaar terug en maakt deel uit van het zorgende dat de K van de KUL toch nog betekent De loopbaanbegeleiding van de andere uniefs is namelijk niet zo uitgebreid." Het gaat volgens Penne niet alleen om de nazorg via bijvoorbeeld de permanente vorming, maar ook om een zekere voorzorg: "We proberen de studenten al van in de studententijd bewust te maken van hun loopbaanopbouw." Dat begint bij het bewuster leren kiezen van keuzevakken. Studenten worden ertoe aangezet keuzevakken te selecteren in functie van een latere carrière, niet omdat een prof gemakkelijke examens

afneemt. Bovendien wil de Kernsel tijdig informeren over waar je terecht kan, want de tijd van de rechtlijnige jobs — "een germanist gaat het onderwijs in" — is voorbij. Een germanist zoekt best tijdig uit waar voor hem nog allemaal kansen liggen. "Wij passen ons aan die trend aan", aldus Penne, "want voor deze Jobinformatiedag hebben we voor het eerst ook de voorlaatstejaars uitgenodigd."

Jobhunters

Op de beurs zelf, die de Museumzaal en de Jubileumzaal van de Universiteitshallen vulde, waren naast rekruteringsburo's vooral het bank- en verzekeringswezen en de privé- en de publieke sector in het algemeen sterk vertegenwoordigd. Hun personeels- en aanwervingsverantwoordelijken gaven inlichtingen over de tewerkstellingsprocedures, informatiestands van de overheid — de VDAB, de Vlaamse Gemeenschap, de Provincie Vlaams-Brabant — trof je er echter ook aan, net als begeleidings- en opleidingsorganisaties voor zelfstandigen.

Vandaag is ook het internet een belangrijk instrument voor 'jobhunters' geworden, zoals de 'elektronische vakaturebank' van de Dienst Studietoelagen — bedoeld voor studenten en alumni en in primair tijdens deze beurs — illustreert. Verschillende bedrijven stelden zich bovendien aan potentiële sollicitanten voor via bedrijfsvideo's. Enkele ervaren personeelchefs zaten klaar om sollicitatiebrieven en curricula vitae na te lezen en om aansluitend advies te geven over inhoud, stijl en vormgeving. De Kernsel Tewerkstelling stelde voor de gelegenheid een 'profielboek' samen, met daarin een honderdtal levensrecht cv's van vroegere studenten. Het boek werd aangeboden aan de deelnemende bedrijven.

Voor wie er de lijst van deelnemende bedrijven op nasloeg, werd het al vlug duidelijk: de gevraagde diploma's zijn op één hand te tellen. Als een echo keerde steeds de vraag naar ingenieurs en afstuderenden uit de richtingen economische en toegepaste economische wetenschappen terug, daarnaast de roep om informatici en andere exacte wetenschappers, en ten slotte ook juristen. Of de 'Jobinformatiebeurs' daar-

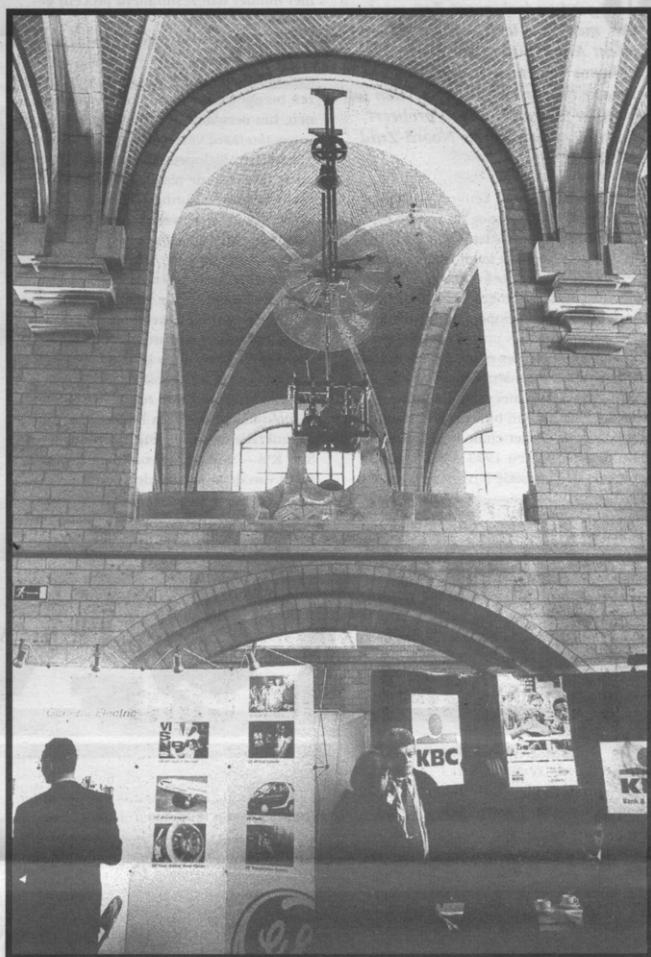

foto Joost Heilbrun

mee, zoals zij beweerde, een weerspiegeling bood van de reële vraag op de arbeidsmarkt, blijft een open vraag. Het lijkt alsof de humane wetenschappers in een verdomhoekje terecht zijn gekomen. Mevrouw Penne? "Verdomhoekje is een verkeerd woord, denk ik. Maar het is zo: we laten

hier de privé- en de publieke sector aan bod komen en het zijn inderdaad vaak dezelfde diploma's die daarin traditioneel terechtkomen. Germanisten moeten zich hier een weg zoeken. Maar een germanist kan evengoed op een informatica-afdeling terechtkomen, in een PR-afdeling of in een opleidingsafdeling, als hij of zij fleksibel is."

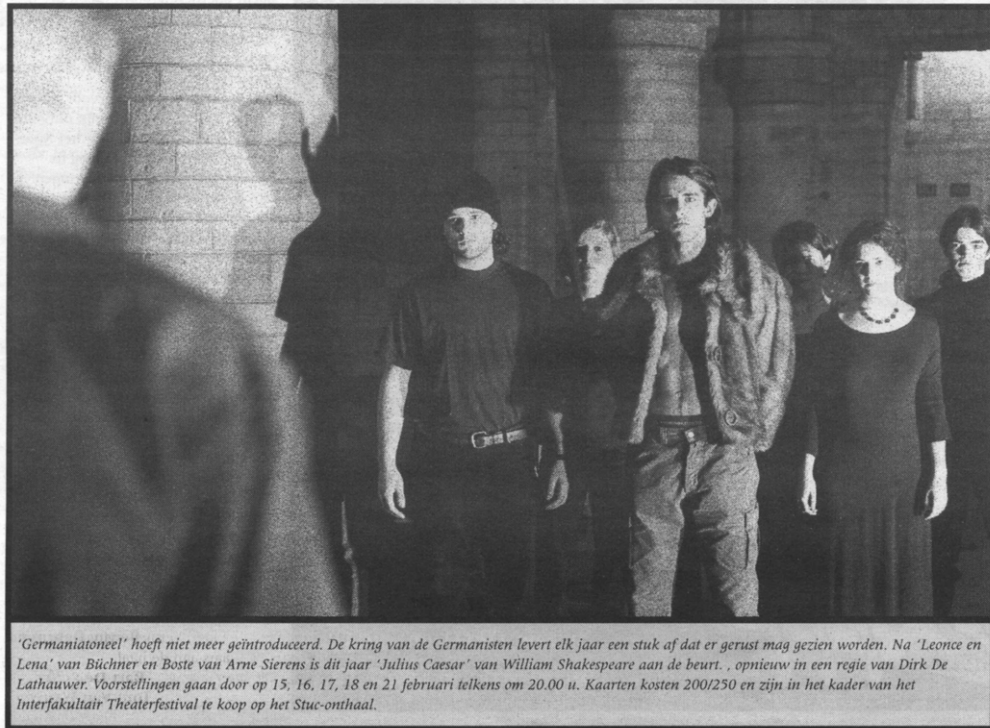
"Ik wil hier geen bedrijven die geen jobs hebben", vervolgt Penne. De VRT heeft hier één keer gestaan om dan te zeggen dat ze eigenlijk geen vaste jobs aanbieden. Als dat zo is, dan heb ik liever dat ze niet komen. De mensen die hier wel staan, hebben effectief jobs. Vandaar ook een minimum aan audiovisuele toestanden. Het is een tamelijk sobere beurs, de nadruk ligt op het gesprek en op het afstaan van de mogelijkheden."

Golven

Op de vraag in welk arbeidslandschap de huidige eerstejaarstudenten zullen afstuderen, moest mevrouw Penne ons het antwoord schuldig blijven: "Dat is heel moeilijk. Een paar jaar geleden hadden bedrijven geen plaats voor economen, maar intussen vraagt men weer ekonomen bij de vleet. Men vraagt nu ook volop naar informatici. Maar wat in 2002? In de vijftien jaar dat ik dit doe heb ik golven van vraag en aanbod bemerkt, maar die zijn moeilijk te voorspellen. Ook de bedrijven tasten hieromtrent in het duister."

Davy Coolen

Meer informatie vind je in de brochure 'Dag unief... Wat nu?' van de Kernsel Tewerkstelling, die — net als de Dienst Studietoelagen — gevestigd is in het Atrechtcollege (Naamsestraat 63).

"Germaniatoneel" hoeft niet meer geïntroduceerd. De kring van de Germanisten levert elk jaar een stuk af dat er gerust mag gezien worden. Na 'Leonce en Lena' van Büchner en Boste van Arne Sierens is dit jaar 'Julius Caesar' van William Shakespeare aan de beurt... opnieuw in een regie van Dirk De Lathauwer. Voorstellingen gaan door op 15, 16, 17, 18 en 21 februari telkens om 20.00 u. Kaarten kosten 200/250 en zijn in het kader van het Interfakultair Theaterfestival te koop op het Stuc-onthaal.

Hardcore doodde radio-ster

Het zeventiende Interkulturele Songfestival van de Landbouwkring (LBK) bracht dit jaar weer wat nieuwe geluiden aan de oppervlakte. Verschillende Leuvense studentenkringen zonden hun talentrijkste zonen en dochters uit. De kandidaten brengen naast een aantal eigen nummers of covers ook een verplicht nummer; deze keer was dat *Video killed the radio star*. 'Rasbliuto', de groep van Farmacie, won uiteindelijk het festival.

De Leuvense zalen, zoals de Corso of de Lido, zijn ofwel gesloten, ofwel te klein, zodat LBK haar songfestival opnieuw moest laten plaatsvinden in de Heverleese Roosenbergzaal. Misschien is dit de reden waarom elk jaar minder studenten van dit songfestival een traditioneel donderdagavondje-uit maken. De supporters van de deelnemende kringen maken het gros van de menigte uit.

Ekonomika stuurde met Wim De Smyter een ervaren muzikant. Hij bracht louter akoestische nummers, vooral geïnspireerd op het werk van Buffalo Tom. De ekonomiestudent boeide op zijn entje moeiteloos de hele zaal. Van het opgelegde 'Video killed the radio star' bracht hij een sterke, ingetogen versie. Dat een verplicht nummer soms geforceerde resultaten oplevert en het bovendien moeilijk is voor een muzikant om zo'n nummer in zijn eigen stijl te integreren, uitte zich in de opmerking van deze student: "Julie kennen dit nummer wellicht beter dan ik", waarna hij oostentatief een spiekbrieftje onder zijn gitaar plakte.

Spiekbrieftjes hadden de pappenheimers van de Sociale Hogeschool niet nodig. Rijmen en dichtend zonder hun poep op te lichten: 'Poetica Insana' is de naam. Deze zichzelf relativerende mama's jaszjes voerden een kluchtig muziekcabaret op met louter Nederlandstalige nummers. De zanger kreeg het publiek op zijn hand met uit het leven gegrepen refreïntjes als "Ik moet studeren, maar ik ben me met m'n geslacht aan het amuseren."

Vervolgens was het de beurt aan het organiserende team. LBK nam dit jaar hoofdzakelijk jeugd in de selectie op. Dit uitte zich jammer genoeg in een gebrek aan ervaring op de planken. Het waren vooral de entoesiaste thuis supporters, die hen er op sommige momenten doorhielpen. Maar als deze eerstekenners zichzelf de tijd gunnen om hun stem tot volwassenheid te

(foto Joost Herij)

laten komen en hun presence wat bij te schaven, dan heeft Landbouw hier wellicht een wissel op de toekomst.

Het Lemmensinstituut schreef de twee voorgaande edities op haar naam en had dit jaar dus de trofee definitief mee naar huis kunnen nemen. 'Abe and the Originals' lieten achtereenvolgens David Bowie, PJ Harvey en Tori Amos op imponerende wijze de revu passeren. Dat zij erin slaagden om aan hun covers een eigen dynamiek toe te voegen, maakte hun prestatie des te sterker. Vooral de zangeres, door God gezegend met een immens stemvolume, wist elk nummer te kleuren. De steeds terugkerende kritiek dat deze artiesten semi-professioneel met

muziek bezig zijn, is dan ook onterecht. Integendeel, het leek dit keer eerder een nadeel, want de jury was dan wel vol lof, maar de groep werd toch slechts met een derde plaats bedacht. Zij kaapten wel de prijzen weg voor beste bassist en beste 'ander instrument', een altsaxofon.

Met 'Rasbliuto' zette Farma een viagrapij op de scène die heel de zaal recht kreeg. Het groepje in klassieke rockbezetting bracht niet echt overweldigende nummers zoals die van het Lemmens, maar speelde degelijke en gevarieerde 'Britpop'. Jonge groepjes hebben het vaak moeilijk om zich te onttrekken aan de invloed van hun grote rockvoorbeelden. 'Rasbliuto' experimenteerde evenwel in de eigen nummers en ging op zoek naar een eigen identiteit, zo ook in het 'video-nummer'. Het leverde hen terecht de prijs op voor het beste eigen werk. Verrassend genoeg haalden zij ook de eerste plaats binnen, zowel van de publieksjury als van de professionele jury. Nicolas Debusschere van 'Rasbliuto': "Wij hadden dit nooit verwacht. Het Lemmensinstituut was muzikaal duizend keer beter dan wij, maar misschien dit jaar iets te rustig voor een songfestival." Het bleek ook voor deze kandidaat niet vanzelfsprekend om een persoonlijke variant van het opgelegde nummer ineen te boksen. Nicolas: "Pas twee weken geleden hebben we dat nummer gemaakt. De organisatie had beter de keuze gelaten tussen twee of drie opgelegde nummers".

Campustoneel beëindigt seizoen met Camus's 'Caligula'

Leef wreed, leef echt

Caligula is de afsluiter van het Campustoneel, de amateur-toneelvereniging van de KU Leuven, met studenten, net afgestudeerden en — voor dit stuk — een professor emeritus als akteur. Albert Camus's 'Caligula' is wel eens omschreven als de lange zelfmoord van de Romeinse keizer die de absurditeit van het leven doorziet en dat als rechtvaardiging gebruikt voor zijn diktatuur van de waanzin.

stuk schreef. 'Caligula' werd voor het eerst opgevoerd in 1945, vlak na de 'logische theorieën en daden van Mussolini en Hitler. Het hele teaterlandschap onderging toen trouwens niet toevallig de invloed van het 'absurd teater' van vooral Eugène Ionesco.

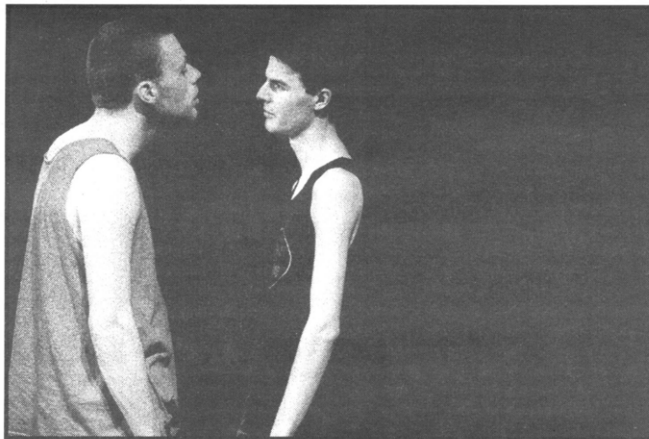
Voeten

Suetonius vermeldt ondermeer dat Caligula vaak zijn gezicht vertrok voor de spiegel, en op elk moment emotioneel kon

filosofie van Caligula perfect begrijpt, hem zelfs gelijk heeft, maar toch het komplot moet smeden om zijn eigen hachje te redden. De lust, het instinkt om te leven is sterker dan alles, zelfs dan het inzicht dat het leven absurd is. Caligula is er zich niet van bewust. Maar als het leven geen zin heeft, als hij toch ook dood moet, waarom verzet hij zich dan zo sterk tegen het gesmede komplot? Waarom interpreteert hij anders op paranoïde wijze onschuldige uitspraken en handelingen als een bedreiging

"In de persoon van Caligula, en voor de eerste keer in de geschiedenis, gaat de poëzie tot handelen over en voegt de daad zich bij de droom. Caligula doet waar hij van droomt. Hij verandert zijn filosofie in lijken", zo zegt Scipio, één van Caligula's tegenspelers. De figuur van Caligula zelf doet onwillekeurig denken aan die van kolonel Kurtz in Joseph Conrad's 'Heart of Darkness'. Allebei zijn het figuren die door de situatie waarin ze verzeilen — in het geval van Caligula de dood van zijn zus en minnares Drusilla — gekonfronteerd worden met het fenomeen 'macht'. Als Caligula bijvoorbeeld een man doodt omdat die hem wilde vergifigen, en daarna ontdekt dat hij zich vergist heeft, ziet hij daar geen enkel probleem in: vroeg of laat zou de man toch wel doodgegaan zijn. Caligula doorziet de absurde waarheid dat mensen sterven, en dat ze niet gelukkig zijn, en hij handelt ernaar. Hij probeert zelf in een pure en superieure vrijheid te leven. Al is het een vrijheid van het kwade, het is beter dan de kleinburgerlijke blindheid van zijn patriërs. Caligula wordt een monster, dat de mensen en hun waarden — vriendschap, eerlijkheid of liefde — wil ontmaskeren.

Camus baseerde zich voor dit stuk op de geschiedschrijving van Suetonius, waarin Caligula als de meest waanzinnige van alle keizers wordt afgeschilderd. Suetonius's beschrijving is vooral een opsomming van karaktertrekken en anekdotes. De interpretatie van Caligula als een perfect en zuiver en dus absurd en monsterachtig heerser is Camus's verdienste, en kan niet los gezien worden van de context waarin Camus het

"Tegen hem is tegen mij, hé maai!"

(foto David Maesen)

uitbarsten. Op de scène staat — het spel speelt zich trouwens in het midden van de zaal af, met aan weerskanten publiek — dan ook aan de ene kant een spiegel, en aan de andere kant een drumstel dat Caligula's tirades regelmatig nog meer kracht geeft. Als een wild dier schuifelt Caligula op blote voeten al fulminerend over de scène, op onverwachte momenten duikt hij op, meestal om zijn onderdanen de stuipen op het lijf te jagen. Het stuk is opgedeeld in vier bedrijven, terwijl de personages in twee kampen kunnen worden opgedeeld. Caligula en zijn trouwe volgelingen tegenover de patriërs, die — als vertegenwoordigers van de samenleving — een komplot smeden tegen de keizer. In één van zijn *tête à tête* met Caligula, zegt Scipio dat hij de

voor zijn eigen leven? In hun wil om te leven zijn Caligula en zijn slachtoffers één.

Uiteindelijk ziet hij in dat zijn vrijheidsdrang noodzakelijk in tegenspraak is met de naar zekerheid en orde strevende samenleving: "Je mag mij doden, maar na mij zal iemand anders revolteren tegen de willekeurigheid", zo zegt Scipio. Met Caligula's — wat lang uitgesponnen — afdaling in de vreedheid sluit het Campustoneel op verdienstelijke wijze haar tiende seizoen af.

Benny Debruyne

'Caligula' speelt op 16, 18, 19, 23, 25 en 27 februari vanaf 20.00 u in de voormalige kapel van het Zwartusterskollege, Zwarte Zustersstraat 2. Reserveren bij Fons Melot, tel: 016/32.43.70 of e-mail: alfons.melot@dsv.kuleuven.ac.be.

Hardcore

Industria had zich aangepast aan de huisstijl van de Landbouwkring, ze deden iets met 'beat': 'Corax' was het buitenbeentje van de avond. Dit duo uit Groep T had heel wat tijd nodig om het podium in orde te brengen: computers, keyboards, een complete Belgacom-centrale vol kabels en een eigen lichtinstallatie werden aaneengeschakeld. Eens de 'enter'toets ingedrukt, plakten de dreigende basdrums het middenrif van de onschuldige toehoorders tegen hun maag. Hoewel de doorsnee Leuvense studentenuitven te braaf zijn voor deze harde tonen, bekroonde de jury hun hardcore-techno cover van het opgelegde nummer.

'Verdict', de kandidaat van Germania, had heel wat nivo in haar rangen en dwong respect af. De zangeres trok de aandacht terug naar de scène met het volle, donkere timbre van haar stem. De groep, die hier en daar haar inspiratie zocht bij de Pixies, bleef intimistisch. Blijkbaar was deze formatie niet uitgesproken genoeg, zij werd immers niet gelauwerd.

Het podium van het songfestival onderging een laatste gedaanteverwisseling met de blues van 'Kungtuf', muzikaal ambassadeur van Pedagogie. Eens het opgelegde nummer erdoor gejaagd met een gemaakt hip hop-blues ritme, begon hun tocht naar New Orleans. De Krachtige bluesstem en dito mondharmonika van de zanger keilden de studentmenigte die Mississippi in. Jeff Buckley indachtig. Geen enkele bende kreeg die avond de studenten zo uit hun sokken. Verdiend gingen ze met de tweede plaats aan de haal.

Bart De Schrijver
Tom Van Wauwen

Alles wat je wou weten over de beurs maar nooit durfde vragen.

Een informatieve en interactieve uiteenzetting
voor studenten over en rond de beurs
op dinsdag 23 februari 1999 om 19.30 uur
in het Atrium van de Generale Bank,
Vital Decosterstraat 44 te Leuven.

Ingang gratis.

Beleggen kan je leren!

Generale Bank

“Ik ben geen voorstander van architectuurwedstrijden”

Architect Paul van Aerschot — ontwerper van onder meer de aula Pieter De Somer (PDS), de bibliotheek van Theologie, en verantwoordelijk voor de renovatie van het Hoge Heuvelcollege en het Pauscollege — is reeds jaar en dag vertrouwd met het patrimoniumbeleid van de KU Leuven. De juiste man op de juiste plek om een boekje open te doen.

Veto: Tot het patrimonium van de KU Leuven behoren — zowel op architecturaal als cultuur-historisch vlak — een aantal waardevolle gebouwen. Wordt het beleid terzake met enige visie gevoerd?

Paul Van Aerschot: «Zeker. Er wordt wel een onderscheid gemaakt tussen het roerend kunstpatrimonium en het gebouwenpatrimonium. Wat dat laatste betreft kan ik enkel vanuit mijn eigen ervaring spreken. Voor verbouwingswerken aan bestaande gebouwen — al dan niet historisch of architecturaal belangrijk — heb ik steeds dezelfde gesprekspartner. De technische dienst van de KU Leuven is de instantie die zich met dat alles inlaat. Het is echter niet de taak van de opdrachtgever — de universiteit — om te bepalen in welke mate een gebouw moet gerestaureerd worden of gewoon verbouwd. Dat is een architecturale optie. Het is wel zo dat de keuze van de architect gebeurt in functie van de architecturale waarde van het gebouw en de aard en omvang van de geplande werken. Wat de beschermde gebouwen betreft, zijn er openbare besturen en commissies, die met al dan niet bindende adviezen het project begeleiden.»

Veto: Vroeger stond de dienst Fysische Planning in voor de architectuur van de KU Leuven. Nu is dat de Technische Dienst. Wat is daar de reden voor?

Van Aerschot: «Die samensmelting is een jaar of twee geleden gebeurd. De precieze reden daarvan weet ik niet, maar alles is nu veel meer gecentraliseerd en dat is misschien niet slecht. De grenzen van de bevoegdheden werden te dun. Fysische Planning moet zich normaal bezighouden met de vraag of een bepaalde bestemming op een bepaalde plaats zinvol is. Zij kijken en zeggen bijvoorbeeld: 'Nu is het tijd dat er een nieuw gebouw op Sociale Wetenschappen komt, of daar moet een nieuw laboratorium komen.' Daarna moet de technische dienst het overnemen. Ik vermoed dat de fysische planning te ver wilde gaan en bijvoorbeeld ook gebouwen ging bezoeken met architecten. Op die manier namen zij de taak van de Technische Dienst — die het gebouw moest neerzetten — een beetje over. Daar is volgens mij een soort konflikt-situatie ontstaan. Fysische Planning beperkte zich niet tot de Fysische Planning, maar ging eigenlijk een eind mee in het opmaken van het bouwdoosje. De zones waren niet genoeg afgebakend. Dan zat daar misschien ook nog een persoonlijk konflikt tussen, dat weet ik dus niet. De samensmelting is eigenlijk veel praktischer, maar ik weet niet of dat de precieze reden is.»

Veto: Wordt er een specifieke visie of filosofie verwacht bij het ontwerpen van een universiteitsgebouw?

Van Aerschot: «Bij het ontwerpen van universiteitsarchitectuur verschillen de randvoorwaarden. Een belangrijke randvoorwaarde is het budget. Dat is voor de KU Leuven uiterst krap, zeker als men dit vergelijkt met analoge projecten in het buitenland. Dat betekent niet dat aan de buitenlandse universiteiten alles er veel beter uitziet. Wij proberen hetzelfde te bereiken op een efficiëntere manier. Elke Frank moet meerdere malen worden omgedraaid.»

«Ik vind ook dat de universiteit ten

aanzien van de gebouwde omgeving een grote morele en maatschappelijke verantwoordelijkheid heeft, temeer omdat zij zelf de opleiding van de architecten verzorgt. Zij heeft een voorbeeldfunctie en wordt verondersteld ook op dit vlak kwaliteit te bieden, los van kommersie, prestige of spektakel. Een beperkt budget is in die optiek niet echt een handicap.»

Veto: Het onroerend patrimonium is voor een universiteit uiteraard een uithangbordje. Stelt de universiteit eisen op dat vlak?

Van Aerschot: «Het woord 'prestige' wordt aan de universiteit nooit vermeld in een architectuuropdracht, maar natuurlijk heeft

achteraf vaak aspecten die functioneel, budgettair en bouwtechnisch niet haalbaar zijn.»

Plop

Veto: Wat vindt u van het verkozen ontwerp van Moneo?

Van Aerschot: «Op het gevaar af ranku-neus over te komen, meen ik dat de biblio- teek zeer goed tipeert wat het gevaar is met wedstrijden. Het gebouw leek op het eerste gezicht een verrassend minimalistische op- lossing te bieden, maar is naar mijn oordeel een grove simplificatie van de gestelde pro-

Ha de Paul!

(foto Johan Wynants)

ze een zeker prestige hoog te houden. Denk aan een project als de Pieter De Someraula die buiten het lesgeven andere belangrijke academische en culturele bestemmingen heeft. Het verwachte prestige is echter gelegen in de kwaliteit van de architectuur en niet in opzichtig vertoon.»

Veto: Vroeger werden de opdrachten van de universiteit toegewezen. Voor de bibliotheek van Eksakte Wetenschappen in het voormalig Celestijnenklooster werd een wedstrijd georganiseerd. Wil de universiteit een nieuwe wind door zijn architectuurbeleid laten waaien?

Van Aerschot: «De universiteit had — en heeft — een voorkeur voor 'eigen mensen', architecten die in Leuven zijn afgestudeerd of die aan het departement Architectuur doceren. Sinds mei 1997 is de unief — en dat geldt voor elke bouwheer die over- heidsgeld gebruikt — verplicht om de toe- wijzing van de architect via een aanbested- ing te regelen, waarbij minstens drie archi- tekten betrokken zijn.»

«In het geval van de bibliotheek van Eksakte Wetenschappen werd ook in- gespeeld op een algemene trend om voor belangrijke projecten gerenommeerde architecten aan te trekken. Hier moet aan toegevoegd worden dat de geselecteerde buitenlandse architecten wel banden hebben met de universiteit. Rafael Moneo is doctor honoris causa en Andrea Bruno is hoofd van het Postgraduate Centre voor Monumentenzorg.»

Wedstrijd

Veto: U deed ook mee aan de wedstrijd, maar werd uiteindelijk niet uitgekozen. U zei ooit (Veto, jg. 21, nr 4) dat "bij een wedstrijd het beste ontwerp vaak niet wordt uitgekozen". Hoe ziet U deze wedstrijd in het licht van die uitspraak?

Van Aerschot: «Ik ben sowieso geen voor- stander van architectuurwedstrijden omdat meestal het meest onverwachte en origi- neelste project wordt gehonoreerd. Er zijn

blematiek. Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat men geen ontwerp maar een architect heeft bekoord. Het is dan ook frustrerend te ervaren dat er achteraf geen open bespreking van de voorgestelde projecten is gebeurd en dat ik geen inzicht heb gekregen in het juryrapport.»

Veto: Als u zelf een gebouw zou mogen aan- pakken, welk zou u kiezen?

Van Aerschot: «De Celestijnenhoek was nu echt een gebouw dat ik had willen aan- pakken. Die bibliotheek was oorspronkelijk een voorstel van mij, want aanvankelijk zou ze daar niet gevestigd worden, maar in het kasteel. Toen hebben we daaromtrent met de studenten enkele oefeningen ge- maakt, en zo is het idee ontstaan.»

Veto: U hebt al heel wat gebouwen neergezet voor de KU Leuven. Als je in het park staat, zie je Van Aerschot wel een beetje overal. Hebt u een meer globale visie op het geheel ontwikkeld?

Van Aerschot: «Ik ben begonnen met het Pauscollege. Nu past dat inderdaad in een groter geheel. Toen ik met de renovatie begon, kon de aula Pieter De Somer nog

niet gebouwd worden, want dat terrein was nog niet eens eigendom van de universiteit. De oorspronkelijke visie bij de renovatie van het Pauscollege — dat was mijn visie, maar ook die van Professor Sabbe, die zich met de zaak bezighield — was dat de unief zou opengetrokken worden. Vroeger waren die kolleges echte bastions, waar je als meisje niet binnenkwam. Er was zelfs een wedstrijd onder de meisjes om zo ver mo- gelijk te lopen, voor de helft van de koer- werd je in de kraag gegrepen. Professor Sabbe wou dat doorbreken. Dat reglement is nooit afgeschaft, omdat Sabbe vond dat dat tegen windmolens vechten was en dat

je het beter op een andere manier kon omzeilen. Daarom werd dat bastion open- gemaakt. Vanaf toen kon je dus door het Pauscollege naar De Valk gaan. Dan is het PDS gekomen en heeft daarop ingepikt. Daarna is de verbinding met de De Beriotstraat gekomen. Met de verbin- ding met de Hoge

Heuvel is dan een doorsteek gekomen door het park naar de Naamsestraat. Dat was vooral een wens van de universiteit en van de stad. Er is dus inderdaad een visie, maar die is wel geleidelijk aan ontwikkeld.»

Veto: Bij het Hoge Heuvelcollege hebt u de dak- as moeten aanpassen aan de beuk die er stond. Nu is de beuk weg.

Van Aerschot: «Men heeft mij dat verteld op één april en ik dacht dat het een flauwe grap was. Die beuk was het uitgangspunt van dat gebouw en heeft alles bepaald. Toen we begonnen, heeft men onderzocht of hij gezond was. Tijdens de werken hebben we alles gedaan om die beuk te behouden, en een paar jaar later blijkt dan dat hij aangetast is en eigenlijk al aangetast was toen hij onderzocht werd. Men heeft hem dus omgehaakt, want hem laten staan was te gevaarlijk. Ik zal daar lang niet meer passeren.»

Katrien Darras
Yves Dejaeghere

Architectuur, de universiteit en de stad

Een heus deel van het uitzicht van de stad Leuven wordt bepaald door eilandjes die overal uitgezaaid liggen, maar één geheel vormen: de universiteit. Tot het patrimonium van de KU Leuven behoren zowel cultuurhistorisch belangrijke gebouwen — zoals het huis 'De Munter' bij het Hoge Heuvelcollege — als architecturaal interessante gebouwen — zoals het Erasmushuis, dat de fakulteit Letteren herbergt. Tot de universiteit behoren echter ook gebouwen die niet meteen als een uithangbord kunnen fungeren en die de stad wellicht liever kwijt dan rijk is — de prefab-kamp van Sociale Wetenschappen in de Van Evenstraat bijvoorbeeld. In de reeks 'Architectuur, de universiteit en de stad' wil Veto nagaan hoe de KU Leuven haar patrimonium beheert, hoe de stad daarmee omgaat en hoe de relaties tussen beiden zijn.

In deel één van de reeks sprak Veto met Paul Van Aerschot. Hij is de architect van de aula Pieter De Somer, de bibliotheek van Theologie en renoverde het Pauscollege, het Hoge Heuvelcollege in de Naamsestraat. Van Aerschot bepaalde hiermee voor een stuk het uitzicht van een universiteit en heeft in de loop der jaren het beleid van de KU Leuven zien evolueren van een interne keuken naar een beleid waar grote architecten worden aangetrokken om prestigeprojecten te vervullen.

(kd)